XV. évfolyam 19. szám. Ára: 1 forint 1959. május 7.

Ludas Matyi

usztai Pál ra

FALUSI VASÁRNAP

— Édesanyám, megjöttek a pestiek!...

A főkönyvelő leánya

Mészáros András rajza

– Előleg nincs!

Korszerű gyerek

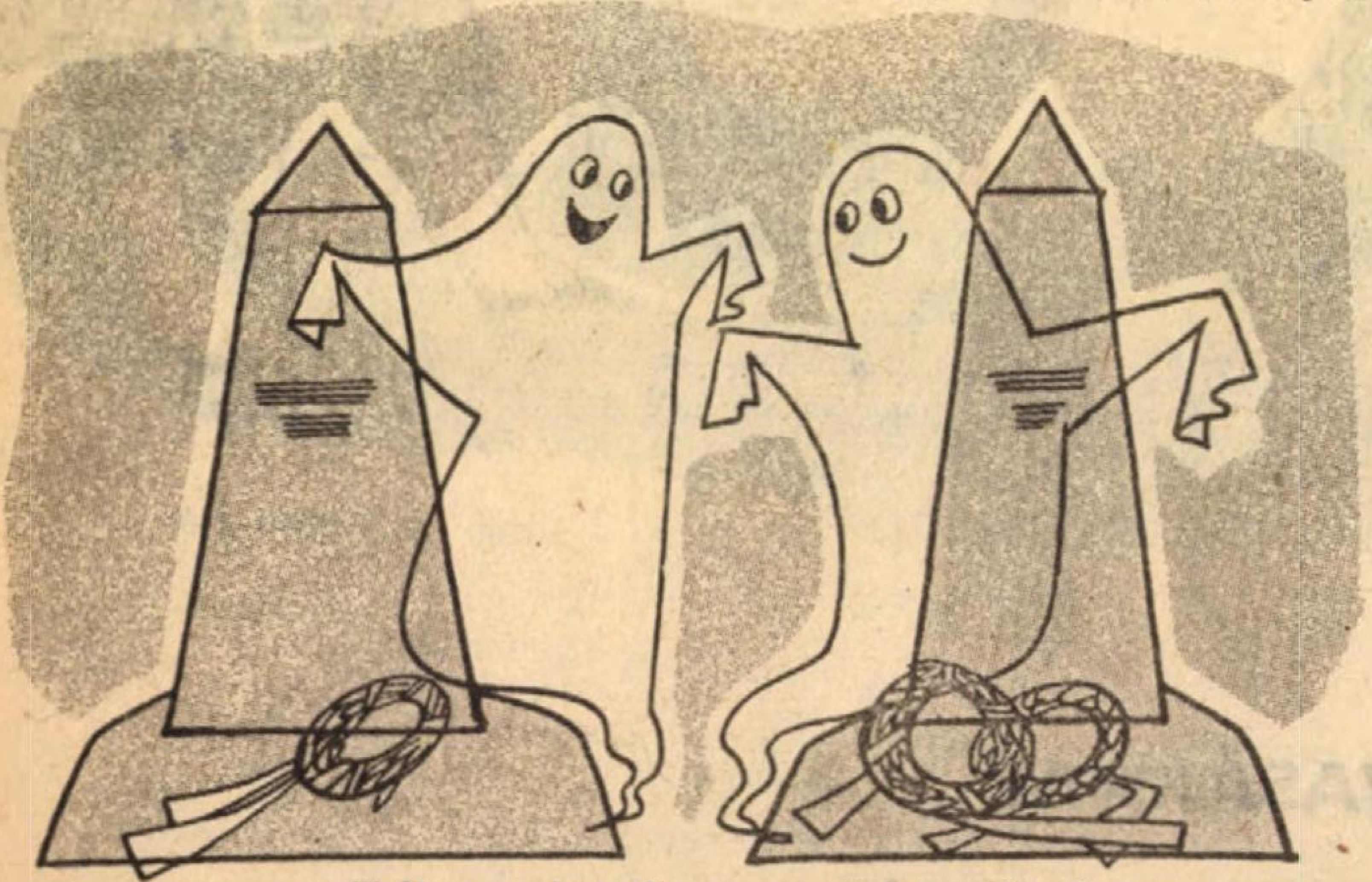
Gerő Sándor rajza

– Kovács Pista vagyok, a Pók utcai általános iskola IV/B osztályába járok, itt lakunk szemben a 25-ben, apám lakatos a Rugógyárban, az anyám paraszti származású, de csak négy holdjuk volt.

Éjféli beszélgetés

Szűr-Szabó József rajza

– Teljesen leszoktam a dohányzásról...

Szegény Rembrandt!

Barátommal, Kükülleivel, hónapok óta nem találkoztam. Pedig mindig szívesen beszélgettem vele: alapjában véve jóindulatú, kedves és értelmes fiatalember. Most egy kávézóban akadtunk össze, véletlenül. Vastag könyvet olvasott elmerülten, és amikor ráköszöntem, megörült.

— Hogy s mint? — kérdezte.

— Köszönöm, köszönöm — feleltem, és viszontkérdésemre ő is köszönte, köszönte.

— Mit olvas? — böktem a könyvre.

Megsimogatta a testes kötet borítólapját:

— Művészettörténetet. Sokat tanulok belőle.

Küküllei a messzeségbe nézett:

— Itt van például ez a Michelangelo. Mit kellett eltűrnie a megrendelőktől! Második Gyula pápa folyton gyötörte, hogy ne úgy csinálja azt a szobrot vagy festményt, hanem így. Mindent jobban akart tudni, mint maga a művész. Vagy például, mi történt ezzel a Rembrandttal?! Itt az „Éjjeli őrjárat” című képe. A világ egyik legnagyobb remekműve. Megbízásból festette szegény, a városi polgárőrség rendelte meg a csoportképet. És amikor elkészült, nem akarták átvenni. Majdnem a fejéhez vágták! Azt merték mondani, hogy Rembrandt... hogy Rembrandt nem tud portrét festeni! Most kérdem én: honnan vette a bátorságát egy őrkapitány, hogy belebeszéljen a művész alkotó munkájába?!

Nemes felháborodásában öklével a könyvre csapott.

Magas, görnyedthátú, elgyötört arcú férfi lépett a kávézóba. Küküllei üdvözölte, és ezt mondta nekem:

— Most át kell ülnöm hozzá. Találkozóm van ezzel a Barnával, a drámaíróval. Tudja, két hónapja a Budapesti Színház dramaturgja vagyok. Meg kell magyaráznom ennek a Barnának, hogy a készülő darabjában nem állította eléggé az előtérbe a főszereplőket. Hogy nem bontakoznak ki tisztán a jellemek. Mert tudja — bizalmasan halkította a hangját: — hiába adták elő az utolsó tíz évben hat darabját ennek a Barnának, ez a Barna nem tud drámát írni. Én mondom, hogy nem tud. Na, viszontlátásra.

E. J.

— Ami Dante Poklából kimaradt —

A Pokol egyik rejtett csarnokában
szokványos képen akadt meg szemem:
telefonfülkét, elfoglaltat láttam

és kint egy nő állott reménytelen.
Az ajka sírva nyílt panaszos szóra
s toporzékolva szólt: — Ó, jaj nekem!

Itt állok én már három óra óta,
a telefonon egy férfi fecseg
és szinte rátapad a hallgatóra!

Kétkedve kérdezném a szellemet:
— Mi ez? Hisz nálunk ugyanez van éppen
mindenik sarkon! — Kísérőm nevet,

finom mosoly az ajka szögletében
és szól: — A nő, ki kint áll most jajgatva,
az tinálatok bent állt a fülkében

s itt büntetése teljesül be rajta!...
Mentünk tovább. És ekkor tűnt elő
egy kép, egy rémes, vagyis olyanfajta,

hogy megdermedt vesémben a velő.
Fekete masszát nyögve nyeldesett
zokogva néhány ifjú, karcsú nő.

— Kik ezek? — kérdém s hangom reszketett —
mit követtek el, vajon mit tehettek?
Kísérőm szólott: — Nem nagy az eset,

a kávéfőző nők e szegény lelkek,
az eszpresszóban — hol e baj örök —,
a kávét, mit az adagból levettek

most így, szárazon meg kell enniök!

Lovászy Márton

Vasárnapi ebéd

Már félórája ülök a vendéglői asztalnál, éhesen és mélységesen elhagyatottan, akár egy remete és senki nem foglalatoskodik velem. Vasárnap dél van és úgy tűnik nekem, mintha a fél város ebbe az egy vendéglőbe jött volna dús és kiadós lakomát enni. A távolabbi asztaloknál csupa megelégedett arc, teli bendő, kipirult orca. Párolgó levest kanalaznak, sültet szelnek, tésztát majszolnak, feketét szürcsölnek, lehunyt félszemmel cigarettát szívnak, csak az én környékemen ideges a hangulat. Ha véletlenül erre téved a tányérokkal megrakott pincér, mindenki feléled egy pillanatra fásultságából és a sorsát érintő mondatot rikoltja az ételhordó irányába: — Az uborkámat! — A fröccsömet! — Étlapot! — Kenyeret! — Fizetni!

A kiáltozások után csend üli meg a környéket, csak távolról hallani a megelégedettek evőeszközcsörömpölését. El kell innen ülnöm, ez elátkozott környék. Talán századokkal elébb az ugyanitt álló vendégfogadóban e sarokban nem szolgáltak ki egy nagybajuszú polgárt, akinek átka évszázadokon át kísért az asztalok körül. Különben is, az idetartozó pincér öreg, süket, ludtalpas, míg a többi életerős, szívélyes és izmos.

Hopp, megürült egy asztal az elégedettek környékén, ahol araszos vállú izomóriás hordja a finom ételeket, húsz tányért egyensúlyozva a karján. Zergeszökeléssel átülök és a közelítő pincér pillantását igyekszem elkapni. Annyi könyörgést préselek tekintetembe, amenynyit egy három napja éhező koldusé tükröz. Semmi hatás. E pillanatban már csak abban reménykedem, hátha emlékeztetem őt valami kedves elhalt rokonára és akkor megesik rajtam a szíve. Semmi eredmény. Úgy látszik inkább valami undorító hitelezőjére emlékeztetem. El kell ülni innen.

Ismét asztal ürült, ahol egy kopasz, kapzsiszemű, fürge pincér a kiszolgáló. Átülök és olyan pózt veszek fel, hogy érezze: itt egy régivágású, könnyűkezű, mulatós úrral akadt össze, aki ebéd után duhaj tivornyázásba csap majd át és a számlánál nem fog megfeledkezni hű étek- és italfogójáról. Semmi eredmény, a kapzsi levegőnek néz.

Az éhségtől sápadtan nézdegélek körül. Jobbról az életerős hordja az ínycsiklandó ételeket, balról a kapzsitekintetű. Területenkívüliséget élvezek, mintha asztalomért egyik hatalom sem vállalna felelősséget. Talán így keletkezett valaha Andorra, vagy Lichtenstein, érzem a történelem fuvallatát. El kell innen ülnöm.

Megint ürült egy asztal. Kedves, idős bácsika szolgál ki a környéken. Leülök és úgy nézek rá: drága pincér bátyó, hiszen te is ember vagy, neked is vannak problémáid, jól esik az ilyesmit megtárgyalni én szívesen meghallgatnálak — mondjuk ebéd után —, bennem jó lelki társra találnál. Semmi eredmény. Utolsó trükkömet eszelem ki. Úgy viselkedem, mint egy fontos személyiség, Valaki, akitől sok minden függ, talán e vendéglő sorsa, vagy pont éppen az engem kiszolgáló pincér jövője. Semmi hatás. Te úristen, most látom csak, a kedves, idős bácsika, az itteni pincér, azonos az öreg, süket lúdtalpassal, akinél kezdtem a ma déli tortúrát.

Az ördög vigye el, kezdhetem az egészet elölről...

Tardos Péter

Osztozkodás a szaharai olajon

Szegő Gizi rajza

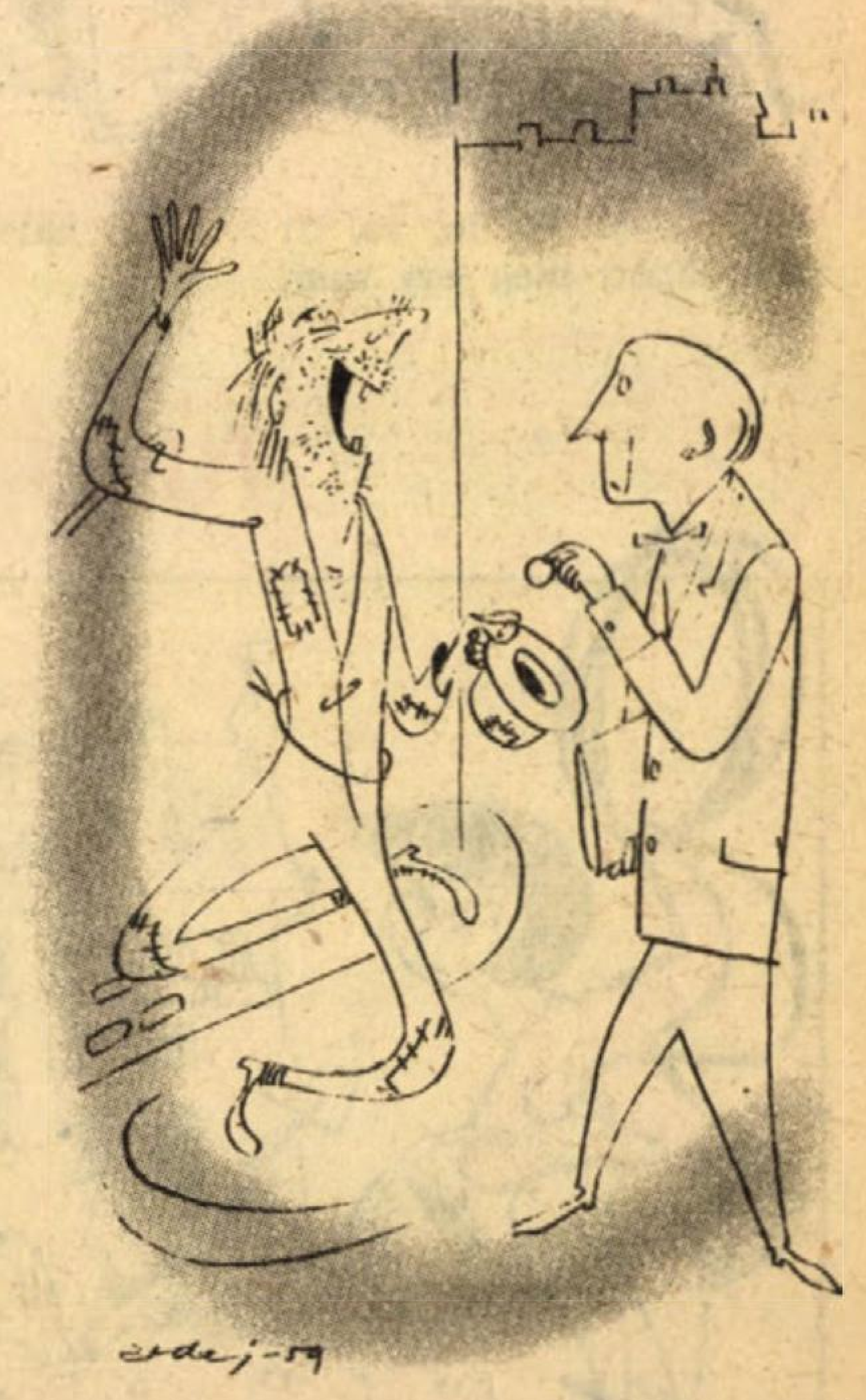
– Fogja, barátom, ez a magáé!

Televíziós telefon

Mással beszél

Engedély nélkül lehet autót vásárolni

– Hurrá! Együtt van a Wartburg ára!

Anyák Napja 1959

Sándor Károly rajza.

– És ezt a művirágcsokrot kinek készítetted?
– A pótmamának, aki hozzánk jár, amikor anyukáék színházba mennek...

CSÁBÍTÁS

Enyveskezű Erényes Elek fejét tenyerébe hajtva, bűnbánóan hallgatta a főtisztelendő vasárnapi prédikációját, amely a tízparancsolatnak azt a pontját boncolta, hogy „ne lopj, de még csak meg se kívánd a másét". Elek saját bűnös múltját átkozva gyónt meg, s elhatározta: nem lop többé. Hiszen már eddig is annyi kellemetlenség zúdult a fejére, éppen hogy csak megúszta börtön nélkül.

Ám, de Erényes Elekre is vonatkozik az a közmondás, hogy alkalom szüli a tolvajt. S az alkalom a gyónás után nem sokáig váratott magára. A templomból hazafelé a papkerten keresztül vezetett az út. A kert pedig tele volt almafákkal, s a fákon csak úgy piroslottak a szebbnél szebb gyümölcsök.

Enyveskezű Erényes Elek a tömjén szagát orrába érezve, arra a bibliai történetre gondolt, mely szerint Éva csábította Ádámot a bűnre. Ő biztatta, hogy szakítson a tiltott fa gyümölcséből. Míg ezen gondolkozott, érezte, hogy őt is környékezi a csábítás. Keze önkéntelenül nyúlt ki a legszebb almáért. De azt csodálatosképpen nem sikerült leszakítania, mert közben megszólalt a bokorban a pap:

— Hallod-e, Elek, most gyóntál és máris... Miért kívánod a másét?

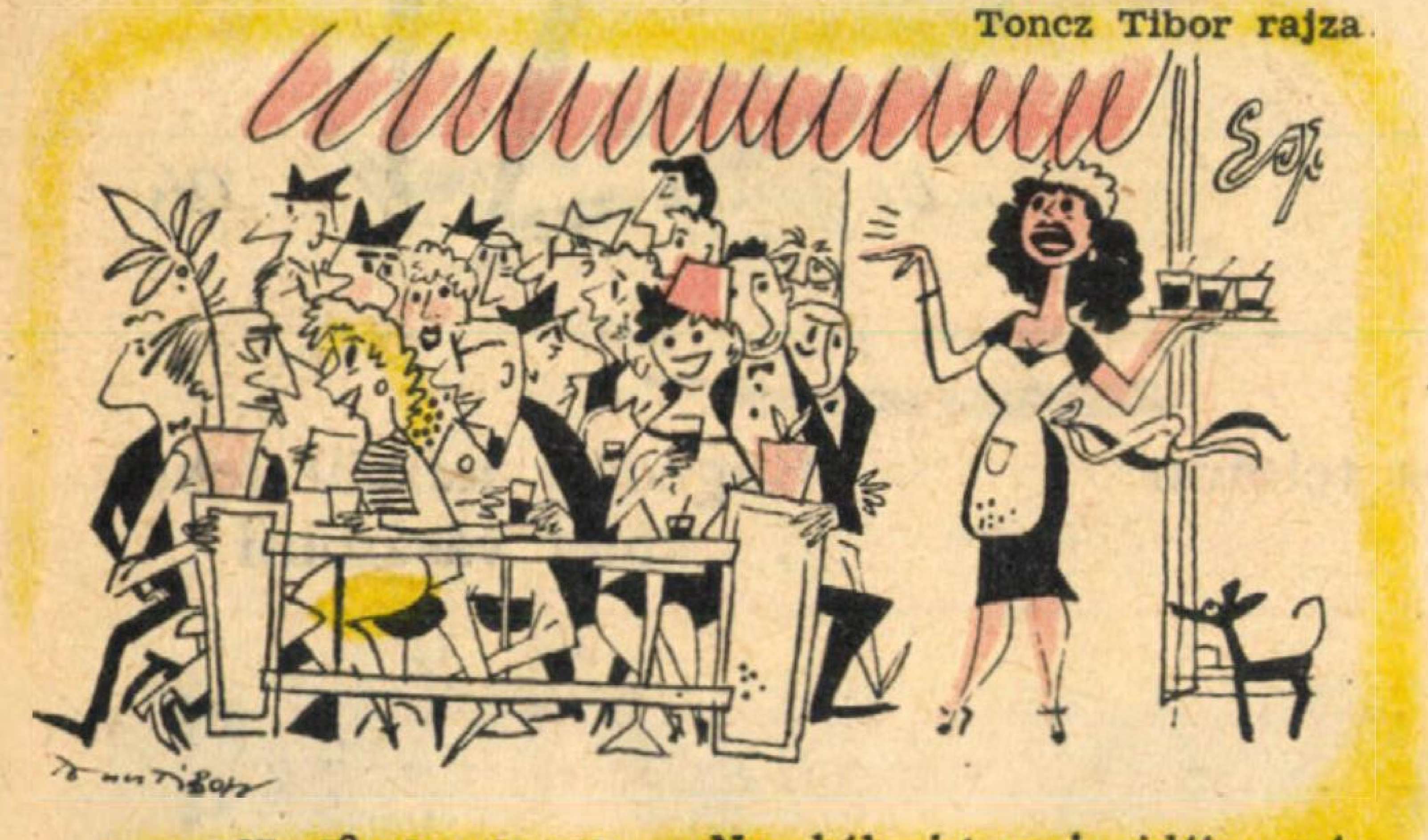
Enyveskezű Erényes Elek egy kicsit meglepődött, majd a gyakorlott tolvaj biztonságával vágott vissza:

— Csak azt akartam megtudni főtisztelendő úr, hogy a tíz miatyánk után enyves maradt-e a kezem. De a főtisztelendő úr megzavart. Hát mit tehetek egyebet, majd máshol próbálkozom.

Dancs József

Pesti terasz

Toncz Tibor rajza

– ... 17, 18, 19, 20, 21... Na, hála istennek, idáig még nem lógott meg egy sem!

Hova vezet a kultúra?

A nehézsúlyú ökölvívó világbajnokságért rövidesen mérkőzést rendeznek az amerikai világbajnok, Floyd Patterson és az angol Brian London között. Mindkét öklöző külön táborban készül a nagy összecsapásra. A „New York Herald Tribune"-ban riport jelent meg arról, hogy mit csinál egész nap Patterson.

— Sokat olvas? — kérdezték tőle.

— Nagyon ritkán — válaszolt a bajnok. — Előttem áll az elrettentő példa. Menedzserem néha egész éjszaka olvassa a detektívregényeket, kialvatlan, nincs étvágya. Ilyen áron nem akarok olvasott ember lenni.

Julcsika a Nagykörúton

Pusztai Pál rajza

Külpolitikai helyzetkép

Erdei Sándor rajza

– De John Bull bácsi! Maga lazsál!

alberto mortadella ujjai

— Zenei cikk —

Alberto Mortadella, a neves bergengóc zongoraművész, Budapest hangversenyközönségének régi ismerőse, ismét megörvendeztetett bennünket hallatlan virtuóz képességével, bergengóc temperamentumával, szellemességével, csodálatos egyensúly-érzékével, filozófikus billentéseivel.

Alberto Mortadella ujjai.

A tegnapi hangversenyen nem is a zenére figyeltünk, hanem az ujjaira, ezekre a művész-ujjakra, amint le és fel rohangáltak a billentyűkön, mint megannyi tűzről pattant gazella. Ha jól emlékszünk, tíz darab volt belőle, vagy tizenegy és mindegyik ujj szinte külön életet élt. A lélek ujjai voltak ezek az ujjak és a mi lelkünkbe nyúltak, mintha ott zongoráztak volna bennünk, nem is a zongorán.

Alberto Mortadella ujjai.

Ezekben az ujjakban fantázia, merészség, vágyakozás, szív, tüdő, máj van, ezek az ujjak gondolkodnak, látnak és hallanak. A c-moll zongoraverseny fináléjában a művész ujjai úgy repdestek a billentyűsor felett, mint ezüst sirályok a téli Duna felett és lelecsaptak a billentyűkre hangmorzsákért, melódia-halakért.

Alberto Mortadella ujjai.

Tanulmányt kellene írni Mortadella ujjairól, ezekről a fehér virágokról, ezekről az ujjszerű ujjakról, mind a tizenkettőről és verset kellene költeni róluk. De nem is kell. Ezek az ujjak versek. Csontos, hosszú versek. Megbűvölten néztük ezeket a szonetteket és stanzákat a művész csuklójának folytatásaként.

Alberto Mortadella ujjai.

Esküszöm, hogy ezek az ujjak sírtak játék közben, sírtak és nevettek, szomorkodtak és ujjongtak. Olyan volt ez a tizennégy ujj, mint egy daloló, lelkes, mezítlábas hajadon-csapat. Félájultan és megbűvölten és hörögve és kéjesen és csodálattal és tisztelettel és ájtatosan lehunyt szemmel néztük ezeket az ujjakat, s arra gondoltunk, milyen büszke lehet az az anya, aki világra hozta őket. A muzsika elvarázsolt minket is.

Alberto Mortadella ujjai.

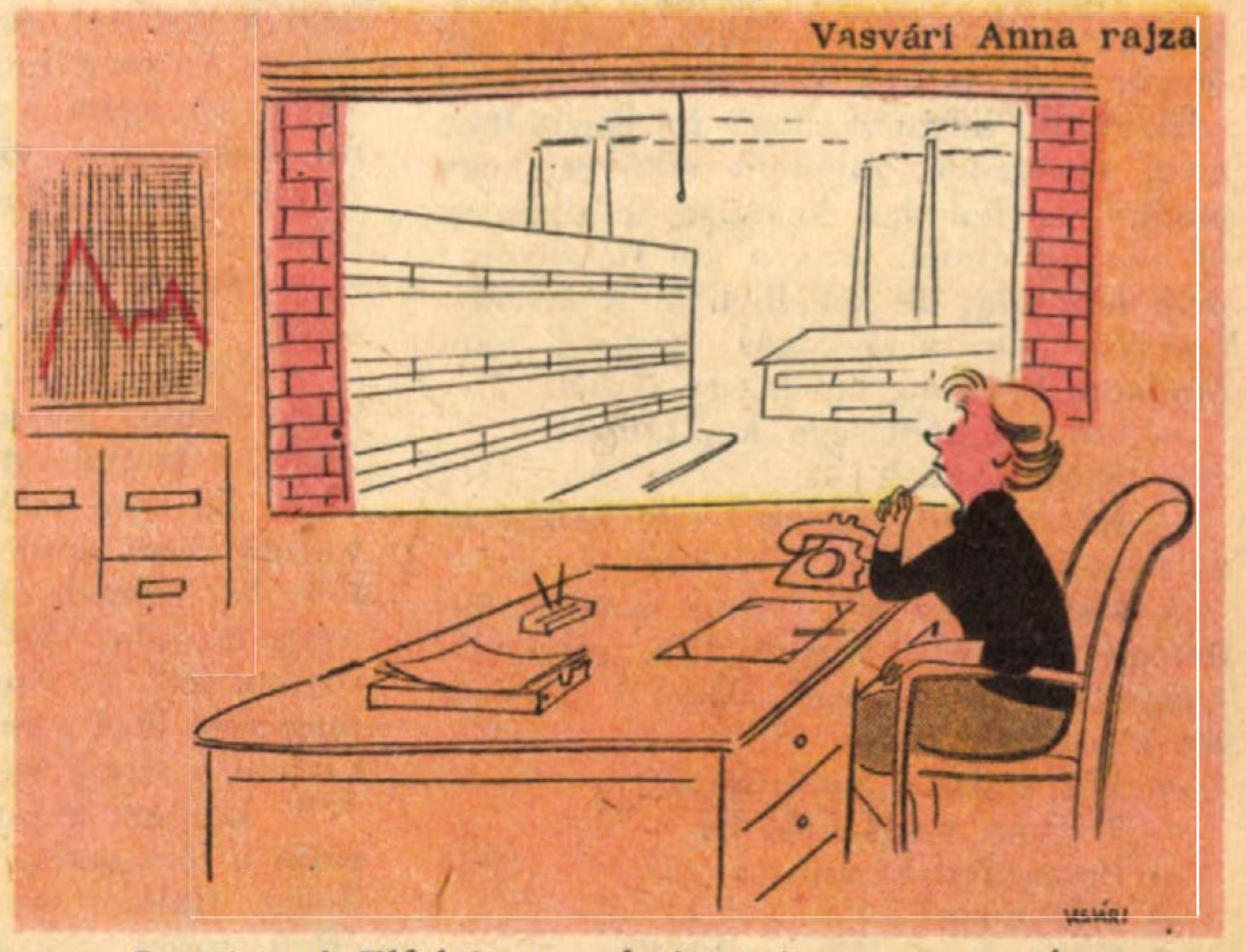
Olyanok, mint az én ujjaim, a te ujjaid, vagy mint az ő ujjai, és mégsem olyanok, mert ezek az ujjak ki tudják fejezni a muzsika lelkét, a lélek muzsikáját és a mulek lezsukáját. Mortadella ujjai a zene forrásai, a muzsika szökőkútjai, dallamgejzirek. Én még sohasem láttam ilyen ujjakat. Még lábon is ritkán. Mind a tizenhat ujja egy-egy csodálatos élmény volt. Ezek az ujjak aranybetűkkel írták bele magukat a történelem ítélőszékébe.

Ó, Alberto Mortadella ujjai!

Mikes György

Szegény kis igazgatónő

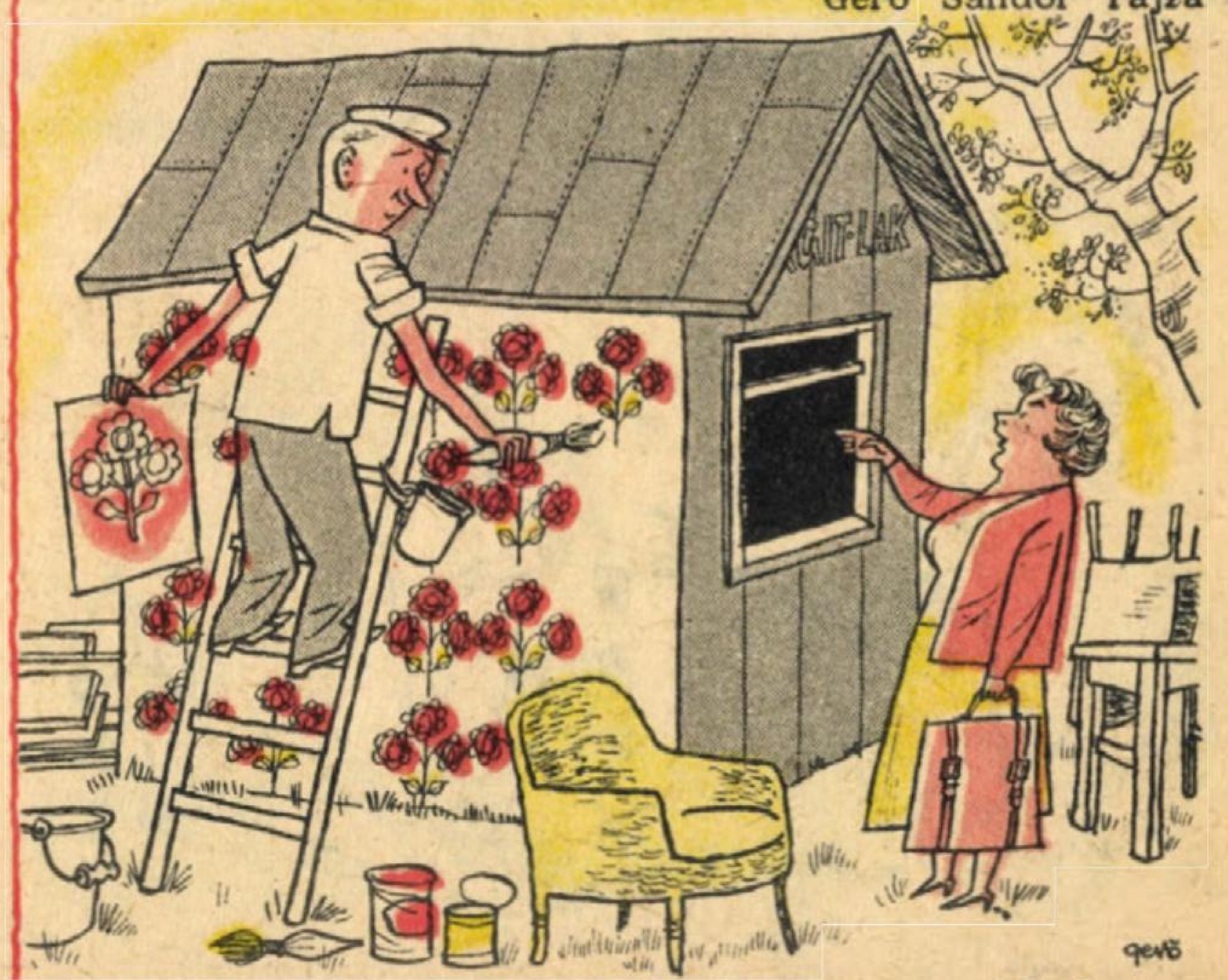
Vasvári Anna rajza

– Szentisten! Elfelejtettem beáztatni a szennyest! . . .

Vikend-ház

Gerő Sándor rajza

– De Jenő, miért kívülre fested mintásra a falat?
– Nyáron úgy sem ülünk benn soha!

Fiatalok egymásközt

Az uszodában, a napsütötte teraszon, három méterre tőlem, egy fiatal fiú és egy fiatal lány terül el. A fiú lehet úgy tizenhét éves, pattanásos és izmos. A leányka nagyon csinos, a melltartója keskeny pántlika, a nadrágja egy lehelet, egy sóhaj. Beszélgetnek.

— Klassz a nap... — mondja a kislány.

— Klassz. — Így a fiú.

Ezután hosszabb szünet következik, majd megjelenik egy másik fiatalember. Ez szintén izmos, de szőke és nem pattanásos. Unottan nézelődik körül. A pattanásos megörül, hogy a társaság bővül, új szín, új hang költözik belé. Odaszól a szőkének:

— Szevasz, Laji...

Laji odalép, leteszi a bugyrát és kezet nyújt.

— Szia.

Aztán a lánynak is kezet nyújt.

— Szia... Klassz nap van...

— Klassz... — szól a lány, és megigazítja mellén a pántlikát, mert egy öregúr már percek óta szúrós szemmel nézi. Aztán megnézi, hogy jól igazította-e meg, egyszóval, mindent elkövet, hogy amúgy is fedetlen kebleire felhívja az uszoda figyelmét. Csak a két fiatalember nem néz oda; ők kebelbeliek. A kislány, érezvén, hogy a társalgás ellankad, mint Madame Sévigné, bevet egy témát.

— Láttam „Őfelsége kapitányát".

— Klassz volt?

— Klassz. De van erről egy könyv is, az még klasszabb, az halálos.

A kislányt ez a bővített mondat láthatóan kimeríti, végignyúlik, mint aki megtette a kötelességét. Most a pattanásos veszi át a szót.

— Mit sz'lsz a Sandrihoz?

— Mi van vele? Elájult?

— Portásnak készül.

— Hülye az?

— Hát persze. Nem tudtad?

— Nem.

Most a pattanásos fiú megélénkült és kiabálni kezd:

— Ott a Csete. Szevasz, Csete. Gyere ide!

A megszólított ijesztően izmos fiatalember, csupa gömb és dudor. Úgy feszül az egész fiú, mint egy robbanásra készülő rakéta. Az ember azt várja, hogy dobbant egyet és ugrik vagy hetven métert. Odaléptet a társasághoz. Neki is van bugyra, azt ledobja és kezel.

— Szia... Szia...

A lánynak bemutatkozik, de csak egyetlen pillantással méri végig, mint a mészáros a levágandó borjút. Aztán törökülésbe leül és előre mered.

— Mi volt Miskolcon? — kérdi a szőke fiú.

— Kinyírtam a palesingert. A szája felhasadt neki a füléig. Amikor összeakaszkodtunk, azt mondtam neki: te, idefigyelj, nagyon megverlek, ne marhulj. Azt mondta erre, hogy fogjam be a pofámat. Hát nekiláttam. A végin kenni lehetett.

— Klassz... — véli a pattanásos és nézi a kislányt, minő hatással van rá a dolog. Az csak hasal és babrál a pántlikával. De azért a szemében már van némi elektromos vibrálás. A pattanásos folytatja a társalgást. Forszírozza a dicsőséget.

— Milyen volt Bumiéknál szombat este?

— Állati. Megittunk heten húsz üveg bort. Gyulus meztelenül beült a vízvezetékbe, a konyhába, és engedte magára a vizet. De nem szólt a marha, csak akkor tudtuk meg, amikor már az előszoba is tele lett vízzel. Aztán súroltunk reggel nyolcig. Állati jól mulattunk. Mindenki rosszul lett, kivéve engem. Én megittam még egy deci rumot, aztán hónom alá vettem a Rozit és elmentünk moziba...

A kislány gyöngyöző kacajjal honorálja a történetet. Nagyon tetszik neki a dolog. Halkan mond valamit, amit nem értek, aztán csak ennyit hallok:

— Tegeződjünk. Olyan furcsa nekem a magázódás, itt az uszodában mindenkivel tegeződöm...

— Szia...

— Szia...

A statisztává lett fiúk, a pattanásos és a szőke, elpárolognak. A pár egyedül marad. Hosszú percekig némán feküsznek, csak a lelkük beszél. Végül megszólal a kislány:

— Jössz úszni?

Az izomkolosszus feltápászkodik és lusta léptekkel, hátra sem nézve elindul. Kifordult lábikráján táncolnak az izmok. A lányka alázatos riszálással követi. Ezek megtalálták egymást.

Klassz!

Gádor Béla

HANNIBÁL NYOMÁBAN

Egy angol professzor és történész, J. M. Hoyte tapasztalati módon óhajtja megállapítani, hogy Hannibál annakidején valóban át tudott-e kelni az Alpokon elefántokkal. A torinói állatkerttől kölcsönkapja a tízéves Jumbót, s vele együtt teszi meg az utat Torinóból Grenoblebe. Jumbó csizmát is kap mind a négy lábára, hogy a sziklás talaj kárt ne tegyen bennük.

Ha nem sikerül az átkelés, akkor feltehető, hogy Hannibál esetleg teherautókkal szállíttatta át harci állatait a nehéz terepen.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Kalauz bácsi! Kérek két gyermekjegyet.

— Hm! S mondd csak, fiacskám, te még nem vagy tíz éves?

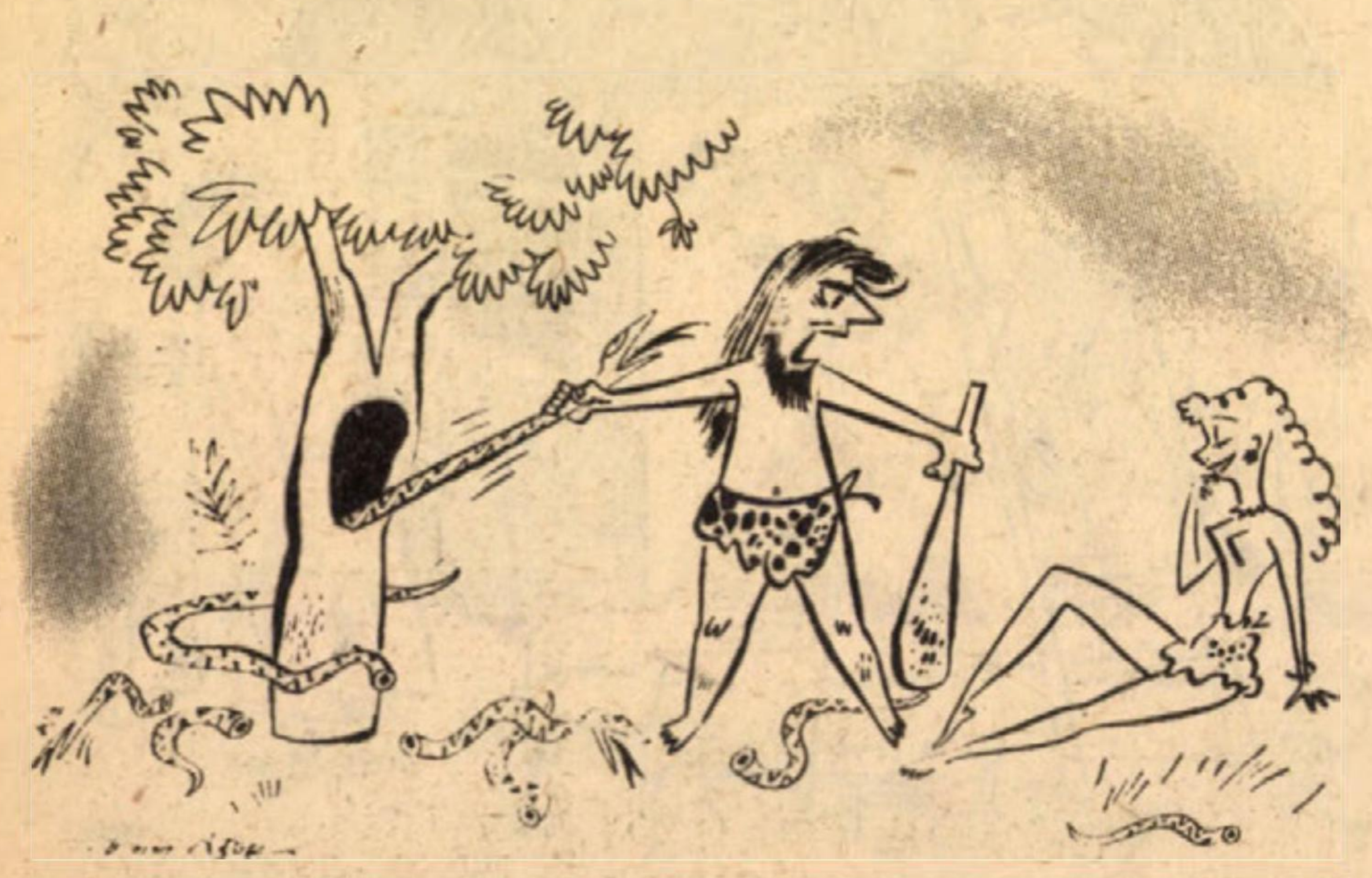
— Nem, nem! Csak kilenc és fél...

— És a másik kisfiú, a barátod?

— Az nem a barátom, hanem a testvérem. Ő nálam is fiatalabb egy hónappal...

Ádám reklamál

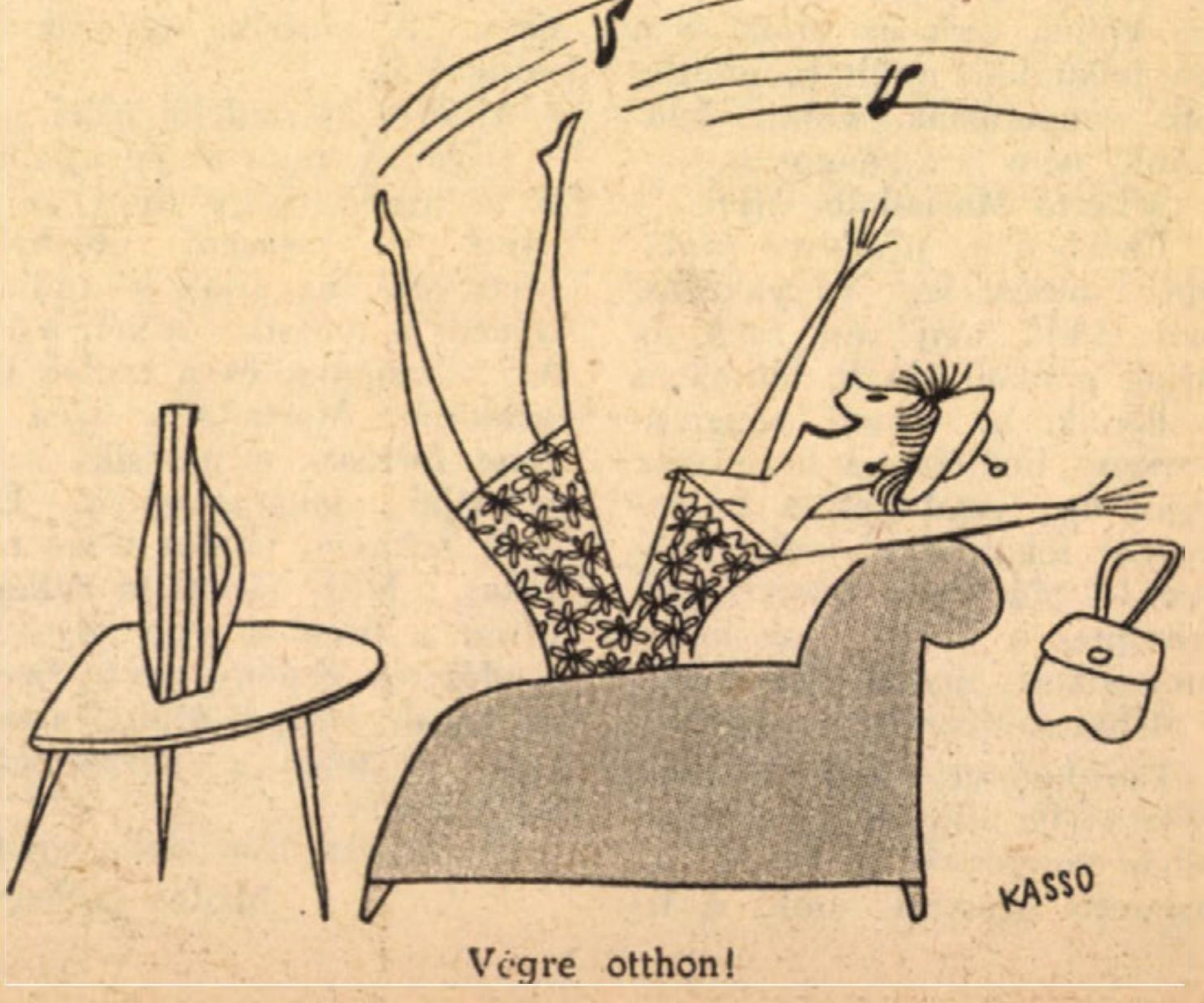
Toncz Tibor rajza

– Na, mondhatom, szép kis paradicsom ez! Nem győzöm benne agyonverni a kígyókat!...

Tűsarkú cipő

Kasso rajza

Végre otthon!

Ezt olvastam

Olyan rejtély foglalkoztat, melyet elmém megoldani képtelen. Hogy egyenesen a közepibe vágjak, idézek a Hétfői Hírek (ápr. 27.) „Pesti mozaik" című és Kun Erzsébet nevével jelzett rovatából néhány sort. Íme:

„Tízig számolok, amint az ökölvívómérkőzéseknél szokás, de még mindig csodálkoznak. Közben haladnak a villamosok, az autók, a repülőgépek, a történelem is halad a maga útján . . ."

És most idézek Kosztolányi Dezső „Ákom-bákom" című karcolatgyűjteményének 126. oldaláról:

„Tízig olvasok, mint az ökölvívómérkőzéseknél szokás, de még mindig csodálkoznak. Közben haladnak a villamosok, a gépkocsik, a repülőgépek és a történelem is halad a maga útján . . ."

A „Pesti Mozaik" egy másik fejezetében K. E. megírja Kosztolányi közismert karcolatát a villamoson megszólaló vekkerről, melyet egy fiatal lány visz a csomagjában. Ennek során így ír:

„Olyan izgatott, mint egy fiatal anya, akit zavarba hoz a síró csecsemő. Felkapja az órát, rázogatja, próbálja leoldozni a zsineget, a papírt, amibe bepólyálták . . ."

Kosztolányi a 103. oldalon:

„A lányka már olyan izgatott, mint egy fiatal anya, akire szégyent hoz ordítozó csecsemője. Fölkapja, rázogatja, próbálja leoldozni s a zsineget letépni a pakolópapírról, melybe bepólyálták."

Mit lehet ezen nem érteni? — kérdheti az olvasó joggal — hiszen egyszerű a dolog: K. E. kimásolta Kosztolányiból a cikket, illetőleg annak néhány részletét. Ez erősen vélelmezhető. Megesik ugyan, hogy valaki mint „eredetit" megírja azt, amit olvasott valahol, jelen esetben azonban a *szószerinti* egyezések nem engedik meg ezt a feltevést. Az *ötlet* származhatna jóhiszemű utánérzésből, de a mondatok azonossága nem. Itt tehát plágiumról van szó. De miért követte el? — ez már rejtély számomra. Hiszen ő maga ha nem is Kosztolányi, de nem egészen tehetségtelen újságíró, azt a szerény színvonalat, amelyet állandó rovatával eddig képviselt, ezúttal is elérhette volna. Meg aztán a Kosztolányiból kimásolt *részletek* amúgysem emelik magasabbra a Pesti Mozaik egészét, tehát még csak valami nagy elismerésre sem számíthatott. Miért hát? Miért kellett ezt a rendkívüli illetlenséget elkövetnie?

Csak egyetlen logikusnak látszó magyarázatot látok:

Ebben a kis rovatban már egyszer-kétszer szóvá tettem K. E. dagályos, néha a halandzsa határát érintő stílusát. Talán arra gondolt K. E., hogy ismét belekötök, s akkor diadalmasan teszi le elém Kosztolányit, egyben köznevetség tárgyává téve szegény fejemet.

Enyhébb minősítést erre a vétségre nem találtam.

Dr. Argus

*

Kedves Matyikám!

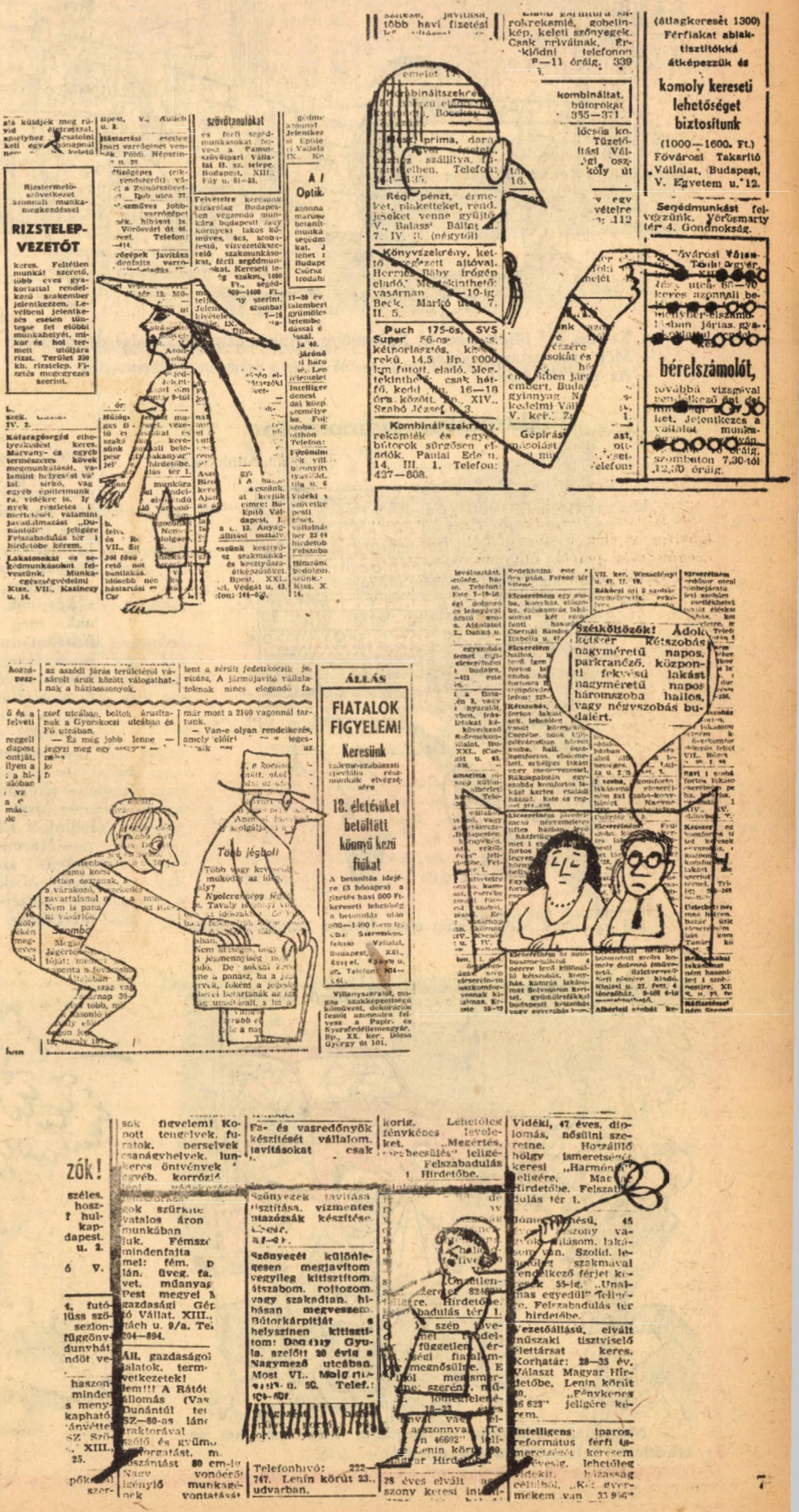
Olvastad az Esti Hírlapban „A győri csatát"? Ebben olyan szemekről van szó, amilyeneket ritkán találhat az ember. Mert vannak csillagszemű kislányok, vannak gülüszeműek is, de ebben a tárcában az áll, hogy . . . . Hantos Erzsi, a *jogászbál szemű* Erzsike . . ."

Írd meg nekünk, Matyikám, milyen a jogászbálszem?

Egy futballmeccsszemű olvasó.

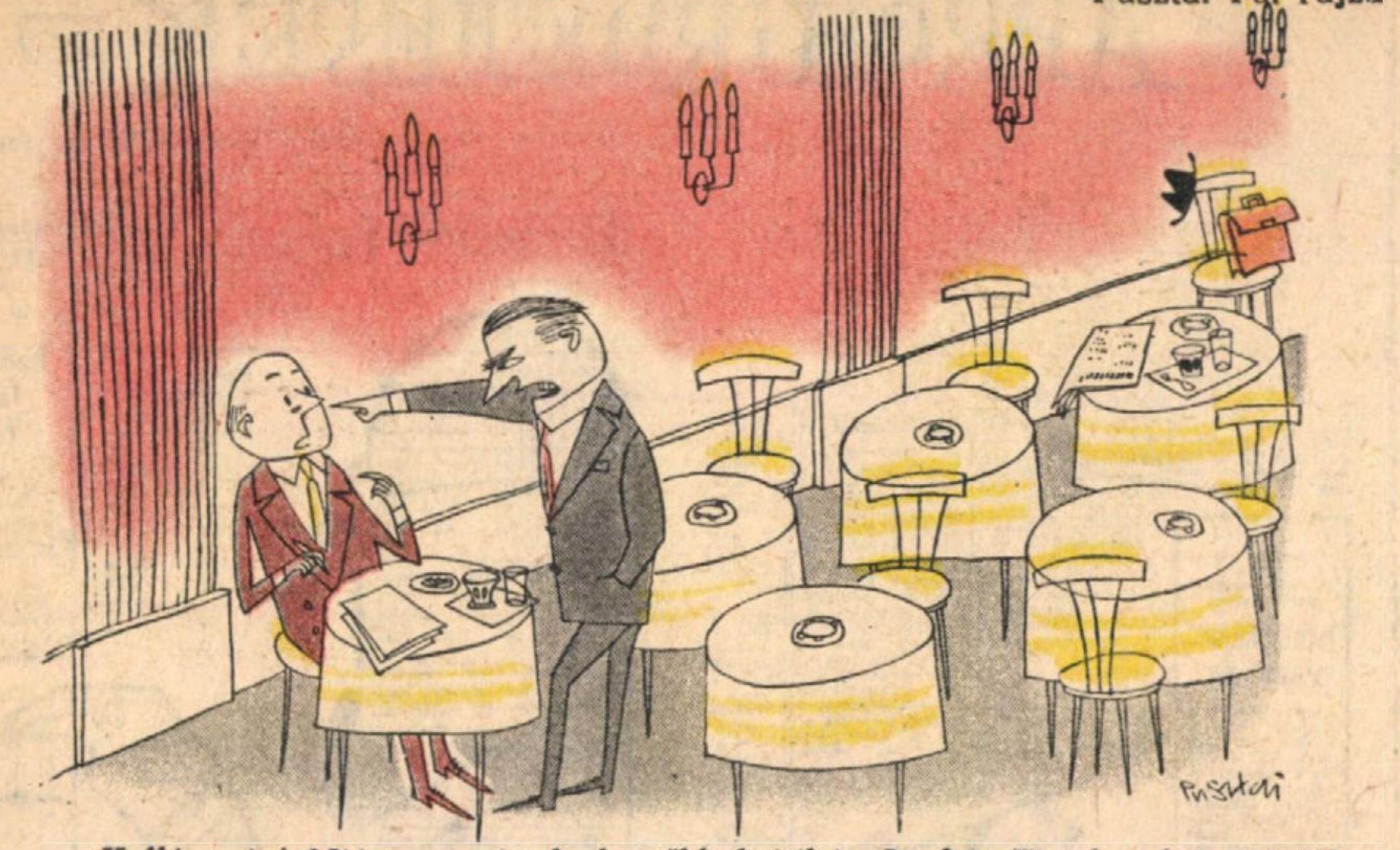
APRÓHIRDETÉSEK

Kaján Tibor rajza

Kritikusok egymásközt

Pusztai Pál rajza

– Kolléga úr! Miért nem írt kedvezőbb kritikát Csipkés Tivadar drámájáról?
– Mert nem tetszett nekem...
– Az nem kifogás!

Tájképes férfiing a divat

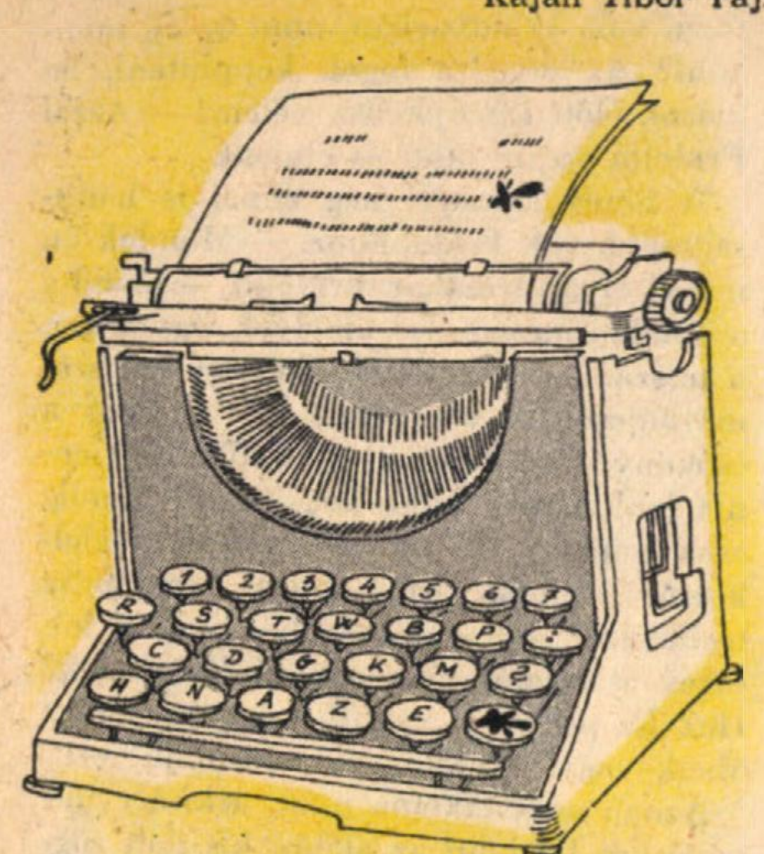
Szegő Gizi rajza

A naturalista divattervező

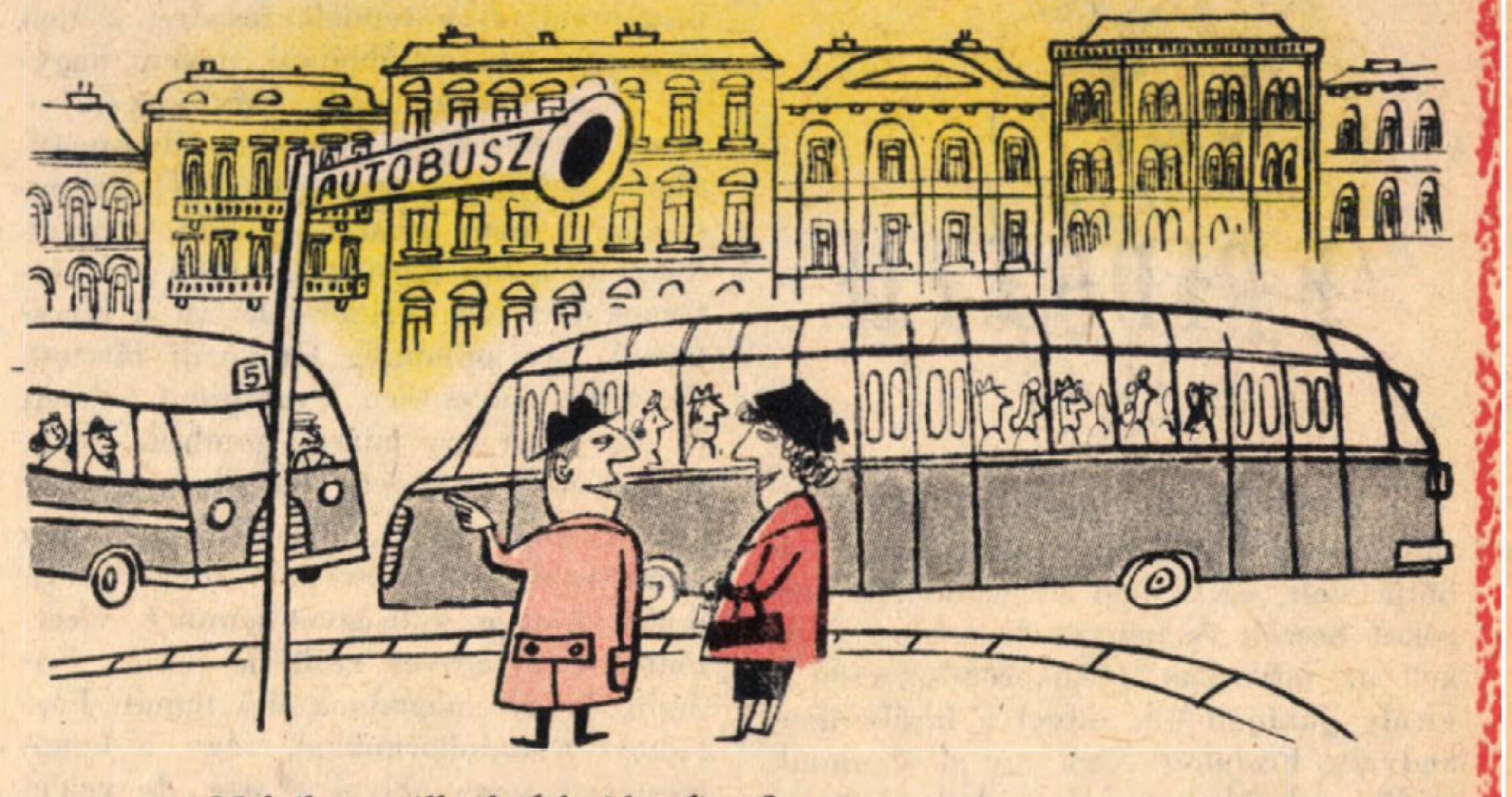
Írógép gyerekek részére

Kaján Tibor rajza

A Körúton

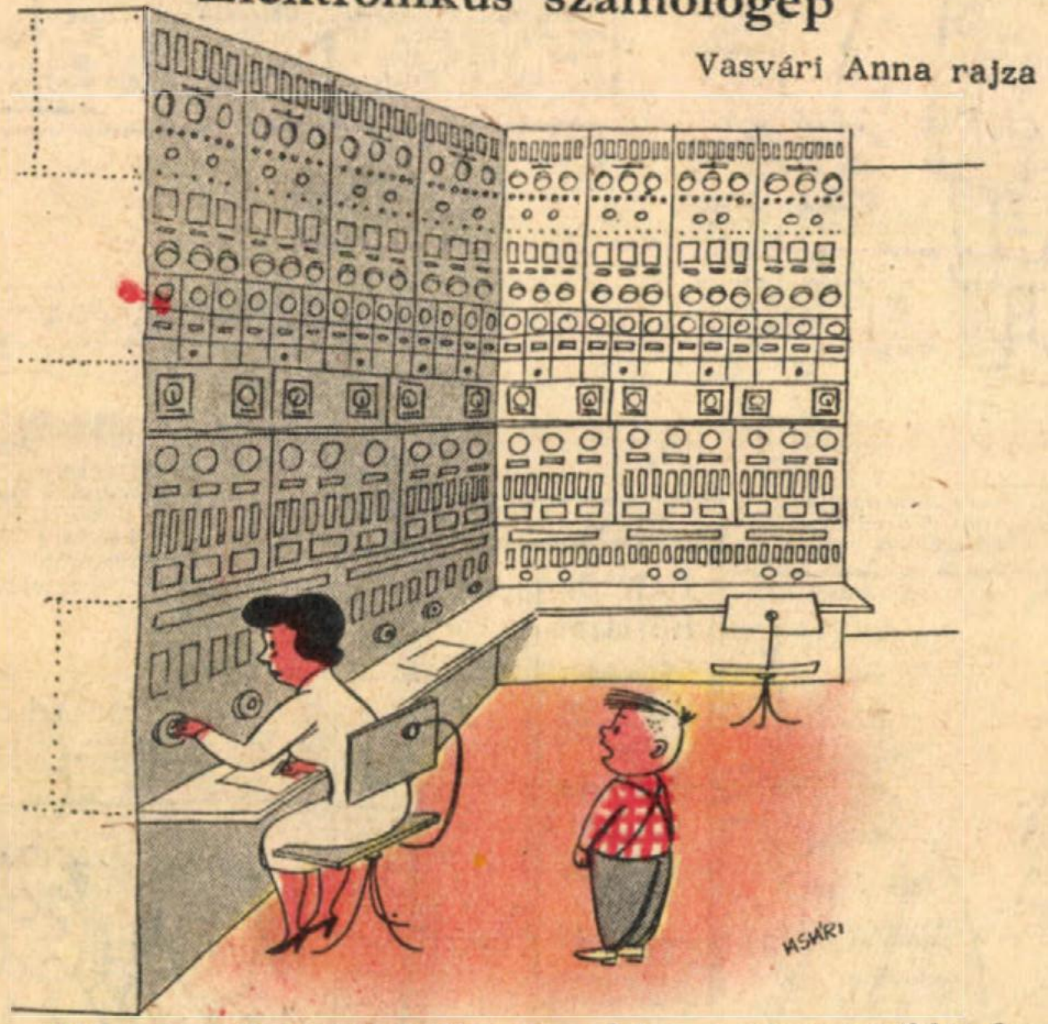
Várnai György rajza

– Melyikre szállunk fel, édes fiam?
– Megcsodáljuk az óriás újat és felszállunk a kényelmes régire...

Elektronikus számológép

Vasvári Anna rajza

– Mi az anyu? Még mindig nincs kész a számtanpéldám?

Lőrinc dongái

Nem kell ezen szépíteni semmit. Az történt, hogy a felvégen alakult ezer emberrel egy szövetkezet, az alvégen alakult ezer emberrel a másik. Lőrinc pontosan a két vég között lakott, középen. Mesterségére nézve egész életében dongákat reparált Lőrinc. Ezt csinálta már az apja meg a nagyapja is.

Ilyenkor, tavasszal zeng a kopácsolásától a környék. Micsoda zenéje van a dongáknak meg az abroncsoknak a keze alatt! Nótákat tud kiverni. Verte a nótát akkor is, amikor beállított hozzá a felvégesi elnök, a Győri Miska.

— Hát Lőrinc — mondta neki — te aláírtad a belépést.

— Alá.

— Szövetkezeti vágy!

— Az.

— Nekünk meg van húsz hold szőlőnk.

— Mint az alvégesieknek, pontosan — bólintott Lőrinc.

— Mármost te a papírra nem írtad rá, hogy melyik szövetkezetbe! — puhatolódzott Győri Miska.

— Középütt lakom — mosolygott huncutul Lőrinc — nem lehet választani.

— Hallgass csak ide — heveskedett Győri Miska — nálunk te minden napra kapnál egy munkaegységet, megműveljük a háztájidat, ellátjuk a jószágaidat, urasan élhetnél, satöbbi, mit akarsz még, szükségünk van rád, megértetted?

— Meg — mondta Lőrinc.

— Szóval a mienk vagy.

— A tietek — nyujtotta kezét a bognár.

Csakhogy nem telt bele félóra, csatosüvegében jófajta rizlinggel megérkezett az alvégesi elnök, Barna Jankó. Egy szót se szólt, leült a fészerben egy kishordóra, s intett Lőrincnek.

Ittak, rágyújtottak.

— A kerted jobban belenyúlik az alvégbe — mondta Jankó.

Lőrinc rábólintott. Ittak egy sort megint, pipáztak, hallgattak nagyokat, míg Barna Jankó megfogalmazta a mondókáját:

— Te vagy itt az egyedüli kádár.

Lőrinc erre is csak bólintott, merthiszen igaz volt. Így hát hosszú ideig nem szóltak semmit, míg csak tartott az üvegben a rizling.

— A lelkednek mondom, te — mondta akkor Jankó. — Hát elviselnéd, hogy ne legyen kádárunk?

— Azt nem lehet elviselni! — mondta meghatódva Lőrinc.

Így hát mi tagadás, az ebédnél józanulva azon vette észre magát Lőrinc, hogy két tagsági könyv van a zsebében. És az utcáról a népek hangja hallatszott be, akik azt kiabálták:

— Most hát kié lesz Lőrinc?

Mert a két elnök ott csatázott már akkor egymással a tanácsházán. Istentelenül csepülték egymást, mindenféle rablónak, zsiványnak, betörőnek, kutyapecérnek titulálva a másikat. Csak arra vigyáztak, nehogy Lőrincet megsértsék a csatában. Mert annak nem lehet jó vége. Hogy a kutyapecérezés, meg a lókötőzés meddig tartott volna, nem lehet megmondani. Szerencsére a szomszéd faluból erre hajtottak vissza a járásiak, kiszálltak szusszantani. Őket kérték fel döntőbírónak.

Legelőbb is megidéztetett azonnal Lőrinc. Az egyik elnök az egyik karját, a másik a másikat fogta meg, szorongatták, huzigálták, elannyira, hogy szegény Lőrinc úgy dülöngélt a két elnök között, mintha még mindig be lenne rúgva.

— Hát szólaljon meg a tét! — mondták a járásiak.

Lőrinc pedig behúzta a nyakát és azt találta mondani:

— Kérem, eddig is megbírtam a falu hordóival. Hát ezután tán kifognak rajtam a két szövetkezet dongái?

A két elnök bambán nézett egymásra.

A járásiak nevetve ugrottak fel:

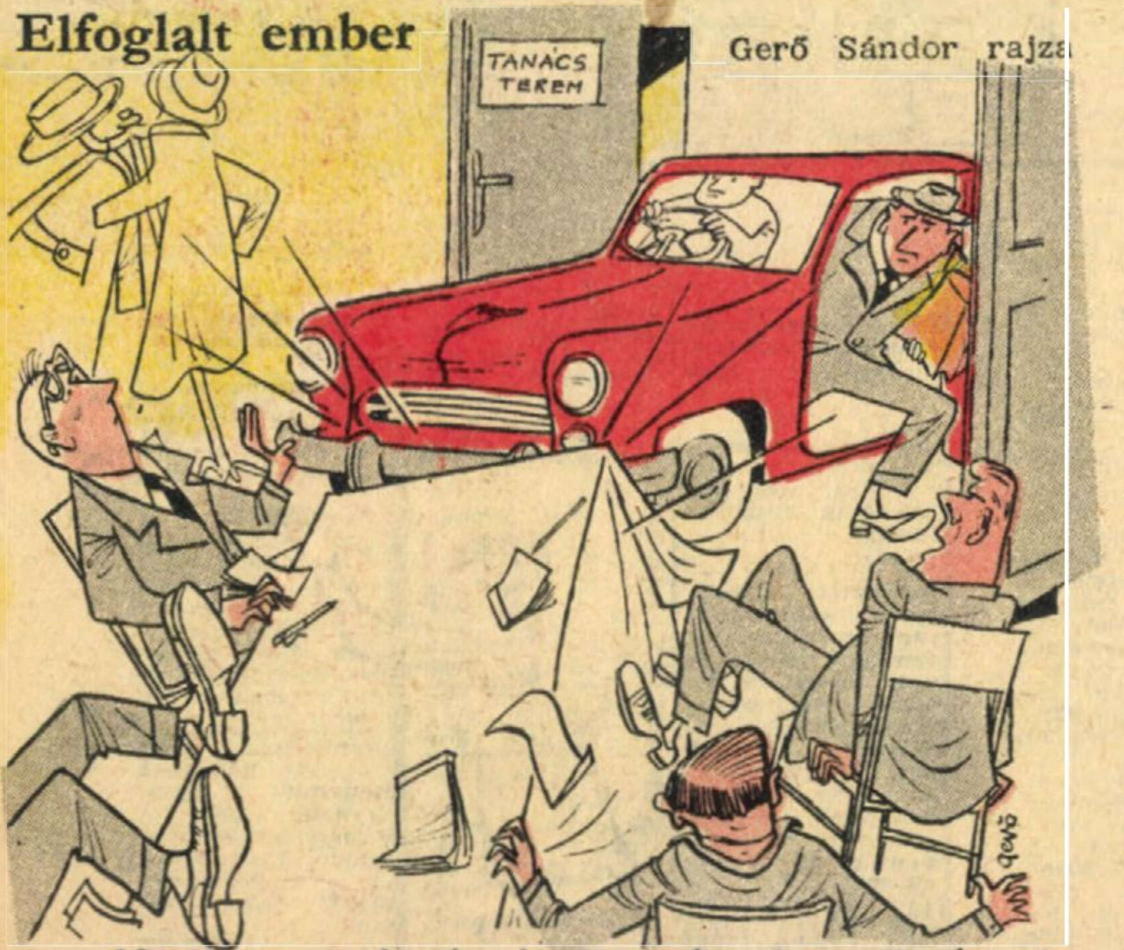
— A törvény szentesíti! Maga a salamoni ember, Lőrinc!

Csak némely falusiak csodálkoztak éjféltájban, hogy a két elnök egymásbakarolkozva megy hazafelé a Lőrinc fészerjéből. Be voltak egy kicsit csiccsentve. Dudorásztak. Azt dudorászták, hogy „Két babám van énnekem, szőke meg barna, jaj, de szeretem...”

Galambos Lajos

Elfoglalt ember

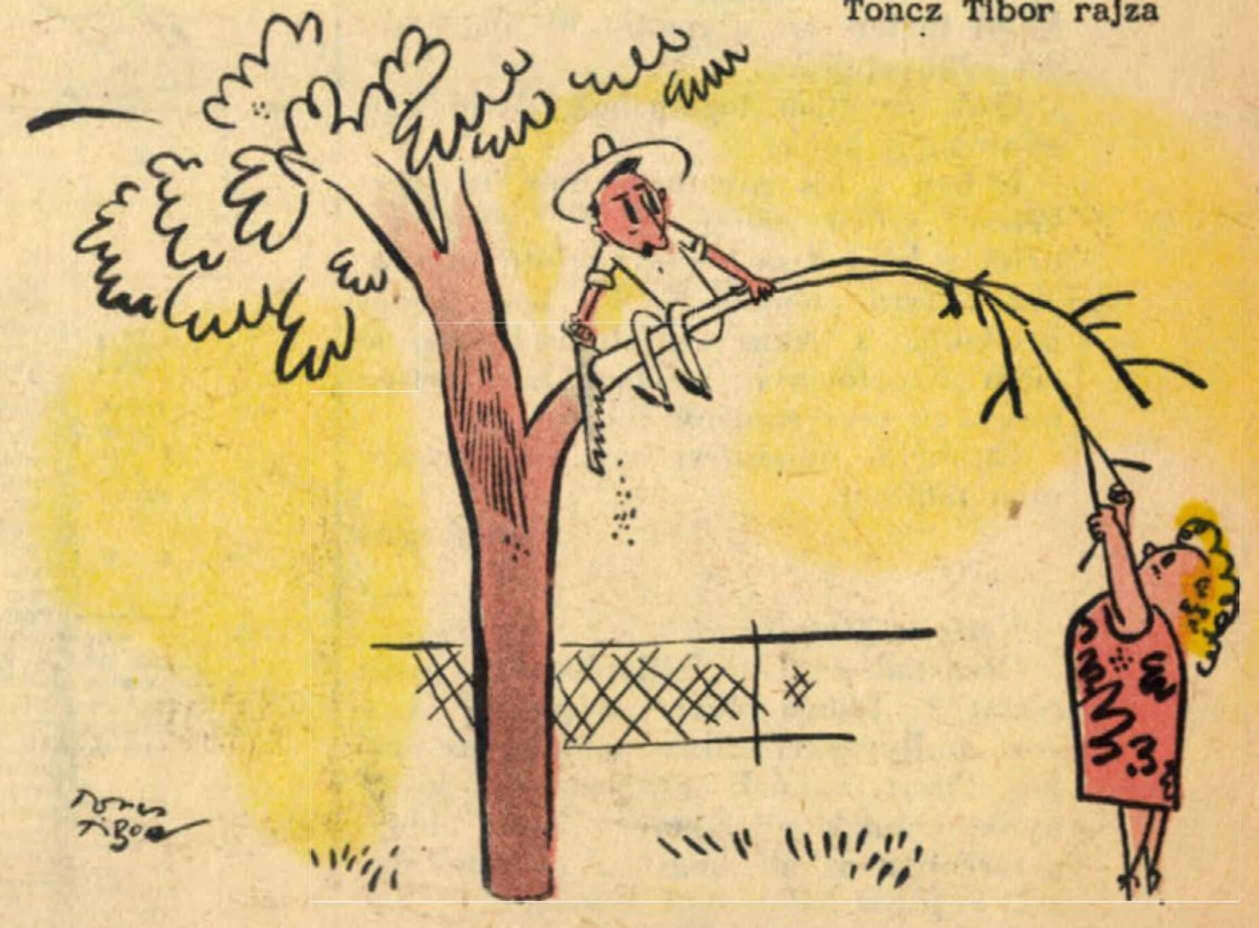
Gerő Sándor rajza

– Megjöttem, emberek, de siessünk, mert még két értekezletre kell mennem ma délelőtt!

A kocakertész

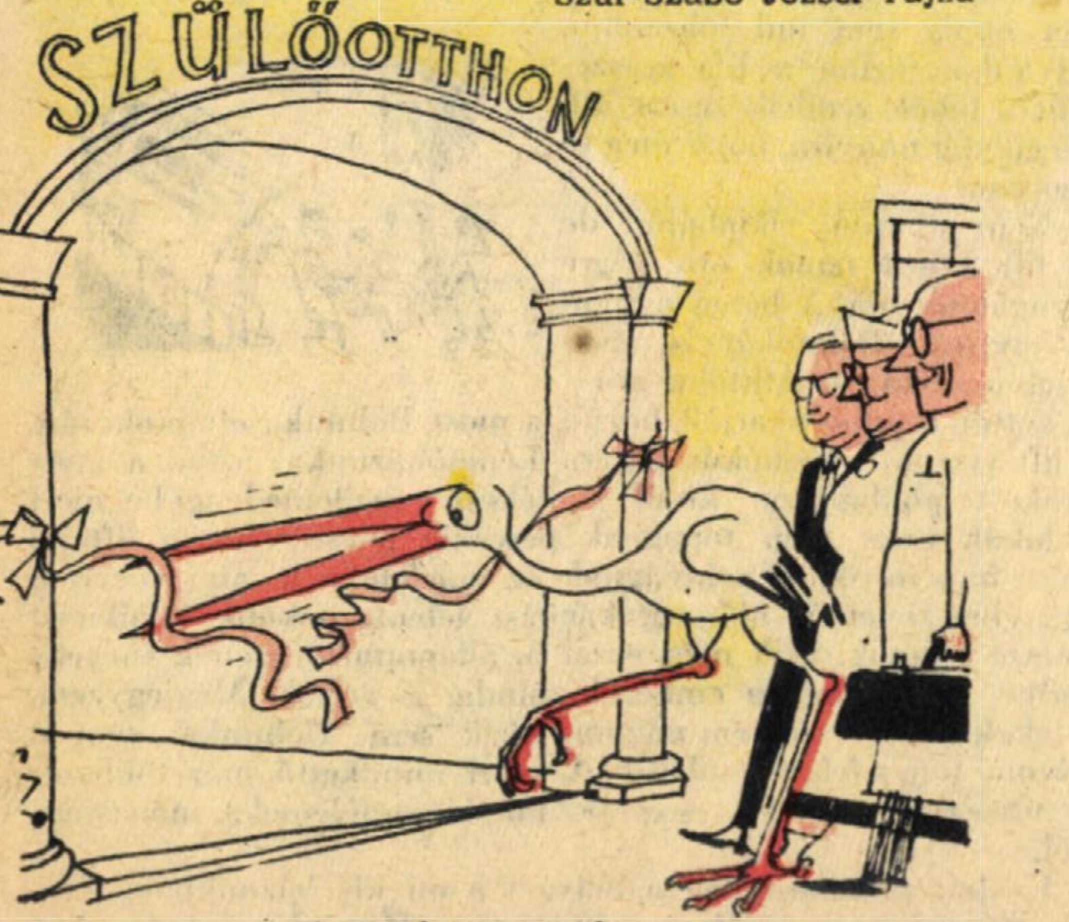
Toncz Tibor rajza

– Fogod, Sárika?

Szülőotthon avatás

Szűr-Szabó József rajza

– Ezennel átvesszük

Balatoni sétarepülőjárat indul a fővárosból

Toncz Tibor rajza

– Ahá, maga nős ember!...

Fridolin udvari bolond volt. Csörgősapkában járt és szép, mozaik-kockás kabátja volt, egész nap meggondolatlanságokat beszélt és hányaveti módon járt-kelt az udvarban, mégis rendszeresen a király jobbján ült, mivel a király igen kedvelte Fridolint. Nem egy alkalommal, midőn a király már unta a bölcsek tanácsát és udvaroncainak hajbókolását, legbelsőbb lakosztályába hívatta Fridolint és ott meghitten elbeszélgetett vele az országlás dolgairól.

Fridolinnak éppen ezért volt bizonyos tekintélye az udvar előtt — mint a király különös kegyeltjének —, mégis egy napon, midőn a király egy vadászatra lovagolt, a főpohárnok a palotában maradt, Fridolin elé állt és megfogta Fridolin egyik szilva-nagyságú gombját:

— Hallod Fridolin — mondta szemét összehúzva a pohárnok —, tudod-e, hány ember él az udvarban?

— Négyezerötszázhuszonhárom meg három — vágta rá Fridolin gondolkodás nélkül.

— Na látod! — mondta a főpohárnok. — Ebből négyezerötszázhuszonhárom meg kettő áll a rendelkezésedre, ízetlen megjegyzéseid céltáblájául, engem hagyjál ki a programodból, légy szíves! — Azzal csavart egyet Fridolin szilva-nagyságú gombján és otthagyta. Fridolin ugrándozva ment tovább, és szinte már elfelejtette a főpohárnokot, midőn a kincstárnok jött felé. Fridolin láttán a kincstárnok egy pillanatig tétovázni látszott, de aztán egyenesen Fridolinhoz sietett és megfogta egy másik gombját, mely akkora volt, mint egy barack.

— Fridolin — mondta határozottan a kincstárnok —, nincs jobb dolgod, Fridolin, mint a költségvetésemmel viccelődni? Légy szíves szállj le rólam, Fridolin, keress magadnak illő témát. Foglalkozz a főpohárnokkal, vagy a hoppmesterrel, vagy akivel akarsz, de velem ne foglalkozz! — Azzal a kincstárnok is csavart egyet Fridolin barack-nagyságú gombján és önérzetesen távozott.

Fridolin szomorúan látta, hogy már két gombja is lóg és ment volna az udvari szabóhoz, midőn a hoppmesterrel találkozott, ki örömmel köszöntötte őt és fügével kínálta meg. Fridolin már majdnem elmondta előbbi találkozásait, mikor a hoppmester hátbavágta őt és így szólt hozzá:

— Ide figyelj, te haszontalan Fridolin! Miért viccelődsz te velem mindenki füle hallatára a ceremóniák alatt? Nem bánom, ha szemtelen vagy, midőn kettesben vagyunk, de kérlek, ne rombold a tekintélyemet! Nincs más egyéb kifigurázni való az udvarban, mint az én munkám? Az orrodra fogok koppintani, ha mások előtt legénykedsz velem! — Azzal Fridolin orrára ütött és elment.

A főudvarmester még ennél is barátságosabb volt Fridolinhoz. — Mondok én neked olyan témákat, Fridolin — mondta a főudvarmester —, amelyek egyenesen a te számodra születtek! Itt van egy szamárhajcsár a vár alatt, az napestig a csökönyös szamarával bajlódik. Kell ennél jobb téma? Miért foglalkozol mindig csak velünk? És ha már velünk foglalkozol, Fridolin, arról miért nem tudsz tréfálkozni, hogy milyen hasznos és hűséges alattvalói vagyunk királyunknak? He? Ez persze az eszedbe se jutna, mert álnok vagy, Fridolin, és rosszmájú! —

Aznap este, lakoma után, a király unszolására Fridolin az alábbi kis dalt rögtönözte és adta elő, gitárját pengetve:

Félre rosszmáj, félre álnok,
Príma bort mér a pohárnok!
Örömére a kincstárnak:
Jól dolgozik a kincstárnok!
Még jobban az udvarmester,
A legeslegjelesebben.

A királynak nem túlzottan tetszett Fridolin dalocskája, de mások annyira lelkendeztek, hogy végül a király is megtapsolta őt. Néhány nap múlva Fridolin levetette szép, mozaik-kockás kabátját, kétsoros zakót öltött fel és elment a vendéglátóiparba meteorológusnak.

Somogyi Pál

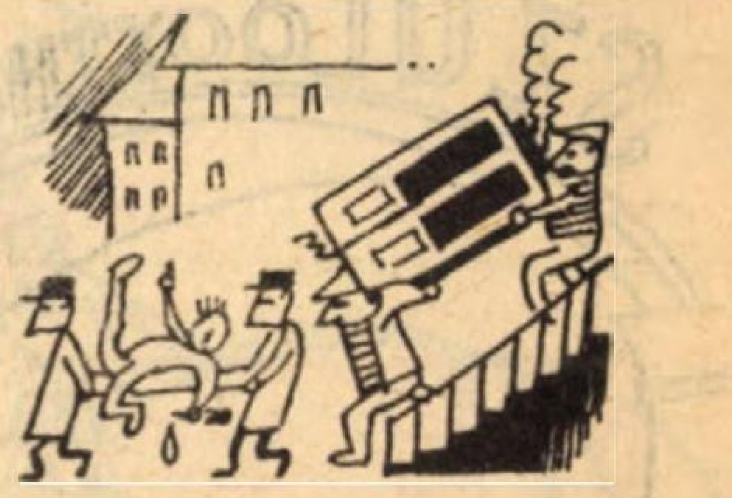
A mi házunk nagyjából olyan, mint a többi pesti bérház. Talán csak valamivel piszkosabb. Nem szeretek dicsekedni, azért nem állítom egészen határozottan, hogy a mi házunk a legpiszkosabb. Ebben a nagy konkurrenciában ezt nem is volna könnyű bizonyítani, és csak szenvedélyes vitákat kavarnék fel.

Derék házfelügyelőnk, Klapács Antal, a feleségével szokatlan egyetértésben azt az elvet vallja — legalábbis a takarítás kérdésében —, hogy mindenki seperjen a maga ajtaja előtt. Persze a lakók közösségi érzése még nem olyan fejlett, mint Klapácséké, akiknek házfelügyelői ténykedését valóban kollektív szellem hatja át, amely még a kapunyitás kérdésében is megmutatkozik. Klapácsék ugyanis kispolgári csökevénynek tartják, hogy a lakók éjszaka egyenként szállingóznak haza, ami egyébként is ellenkezik a takarékosság elvével, mert az csak a kapu időelőtti elhasználódásához és a kapucsengő túlzott áramfogyasztásához vezet. Ők tehát türelmesen megvárják, amíg a későnjövők szépen összegyűlnek a kapu előtt, akkor aztán egyszerre engedik be valamennyit, mint a moziban a közönséget. Persze várótermünk még nincs, bár a lakóbizottság már tett ilyenirányú javaslatot a házkezelőségnek. Dehát amíg nálunk valamit elintéznek!

Hasonló a helyzet a lift körül is, ami népgazdasági szempontból ugyancsak üdvös, mert az valóban megkíméli a felvonót sok felesleges emeletmászkálástól, amely tudvalevőleg még a bikaerős ember életét is megrövidíti, hát még az olyan gyenge szervezetűét, mint a mi szegény liftünk! A kímélet tehát indokolt, ez azonban már Bohunka bácsi érdeme, aki a munkájából későn hazaérkező Klapácsot és a reumájával nagyon elfoglalt Klapácsnét helyettesíti a lift körül. Bohunka házunknak amolyan tiszteletbeli mindenese, aki mindent vállal, amihez nem ért s a lakásban előforduló kisebb hibákból percek alatt komoly bajokat csinál aránylag elég olcsón. Valóságos ezermester az öreg, s villanyt, vízcsapot, ajtózárat, dugulást, húsdarálót, sőt még rádiót is csodálatos biztonsággal tesz tönkre. A környékbeli kisiparosok számára valósággal áldást jelent Bohunka keze munkája.

Azt viszont el kell ismerni, hogy az öreg rendkívül szolgálatkész és lelkiismeretes ember. Sajnos, csak alapos munkát végez. A felvonó sorsát is annyira a szívén viseli, mint a jó gazda a lovát, s ha annak valami baja esik, bánatában rögtön leissza magát. Sokszor olyan nagy a bánata, hogy két napig sem tud lábraállni. Olyankor aztán a lift szószerint a lakók rendelkezésére áll. Mégpedig annyira, hogy meg se moccan.

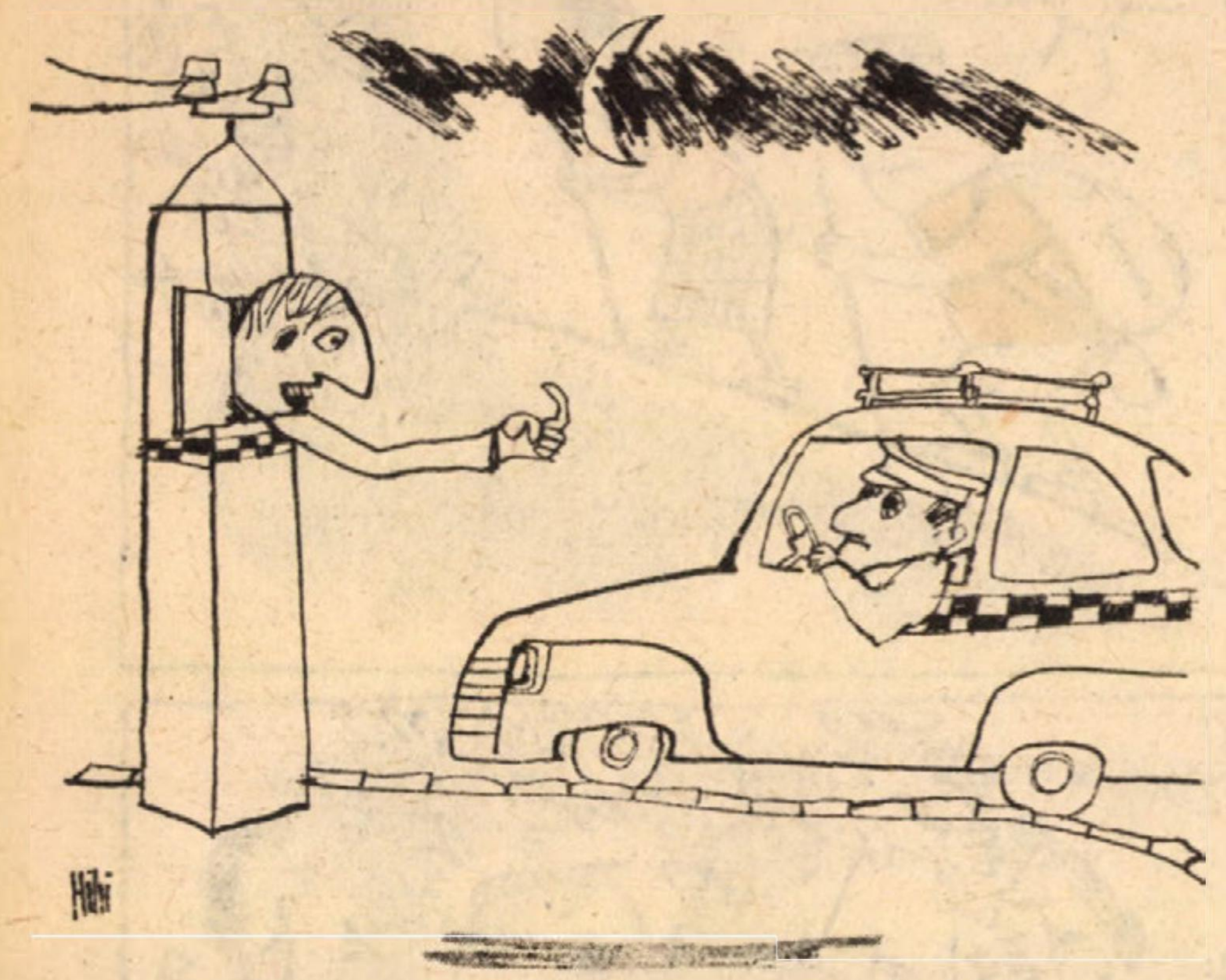
Nem akarom elkiabálni, de a lift körül napok óta végre nyugalom van. A héten ugyanis elvitték Bohunkát is, meg a felvonónkat is. Állítólag mind a kettőt rendbe akarják hozni, s most Bohunka elvonókúrán, a lift viszont felvonókúrán van. Lépcsőházunkat azóta a megszokott pókhálókon kívül a békesség szelleme lengi be, mert a lakók most nem topognak percekig feleslegesen a liftajtó előtt, hanem rögtön nekivágnak az emeleteknek, ami végeredményben jelentős időmegtakarítást jelent, nekünk lakóknak. Persze vannak, akik még ezzel az állapottal sincsenek megelégedve, dehát izgága emberek mindig is voltak. Megjegyzem, a lakók nagy része nem nagyon bízik sem Bohunka, sem a felvonó teljes felgyógyulásában, mert mindkettő már többször is visszaesett. A lift egyszer majdnem félemelet magasságból.

Ez hát pillanatnyilag a helyzet a mi kis házunkban. Persze vannak még egyéb problémák is nálunk, de azokról majd legközelebb.

Szécsén Mihály

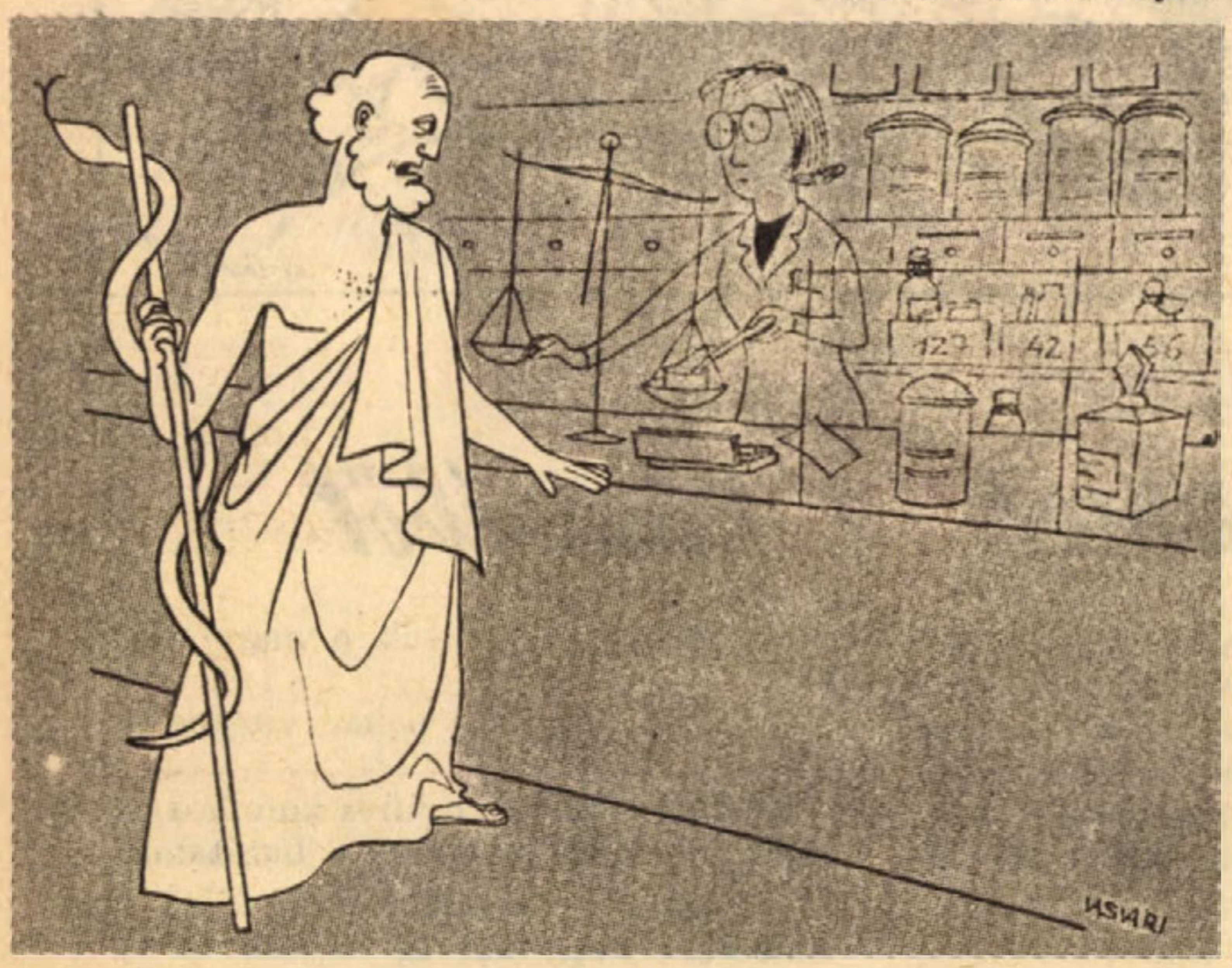
Taxi!

Hegedűs István rajza

Aesculap a patikában

Vasvári Anna rajza

– Andaxin van?...

Mai mese

Sándor Károly rajza

elindult egy szegény legény szerencsét próbálni...

*a*p*r*ó*d*o*l*g*o*k*

A TURMIX EREDETE

A turmix-ital nem újkeletű. Már többszáz évvel ezelőtt ismerték. Shakespeare, a Macbeth negyedik felvonásában a következő turmix-receptet adja:

„Üst, üst, gyűlj tele!
Férget, mérget üss bele!
Kő alatt kit harminchárom
Éjjel izzaszt hideg álom,
Legelőször, buta béka,
Te kerülsz be a fazékba.
– – – – – – – – –
Nádi kigyó az övem:
Sülj meg, főj meg odabenn.
Göte szeme, egy marok,
Denevérszőr, gyikfarok,
Sikló-fullánk, eb foga,
Villanyelvű vipera:
Bűvös erőd bonthatatlan
Bugyborogjon a pokolban"...

Ez a Macbeth-turmix.

Édesanyám

Ez a legújabb édesipari termék neve: „Édesanyám". Szív alakú csokoládé, piros sztaniol papírban. Nem tudom, kinek jutott eszébe ez a cím, de ízléstelenebbet aligha lehetett volna kitalálni. Még elképzelni is rossz:

– Kérek egy Édesanyámat!

Vagy:

– Apu, a Pisti megette az Édesanyámat!

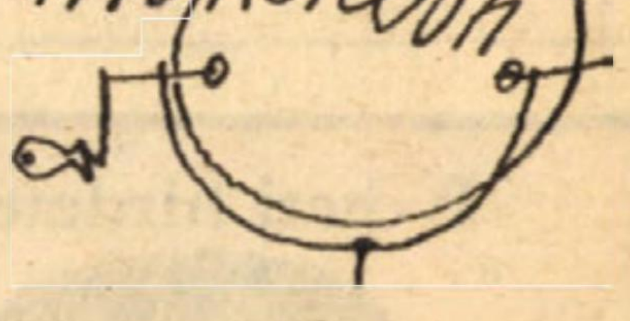
Vagy:

– Elcseréltem az Édesanyámat egy Julikáért...

Mi jöhet még ezután? Édesapám-nugátszelet, Nővérem-csokoládés nápolyi, Nagypapám-szelet, Nagynéném-ostya, Fiam-csemege, Dédunokám-desszert, vagy Mostoha unokafivérem-kocka. A legszebb név azonban ez: Édesapám második felesége-szelet.

(m.)

Lottót sorsoltak Mohácson

Három harmincat elvesztettem,
De megvigasztalt eme bajban,
Hogy e kis veszteséggel szemben
Több is veszett Mohácsnál hajdan.

műemlékvédelem

Műemlékeink ápolását
Bevallom, nem épp ettől várom:
A Halászbástya egyik tornyát
Drinkbárrá képezik ki nyáron.

Sok részeget kell restaurálni
Itt majd és ebben az a hátrány,
Hogy ez nem lesz a Halászbástyán
Műemléképületes látvány.

Hidvéghy Ferenc

mindenféle

Mindenkinek megvan a más baja.

*

X. régóta tartozik nekem. Hogyan tudnám kiengesztelni?

*

Van, aki nagy jelenre hivatott szeretne lenni.

*

Nem megsértődni nagy tapintatlanság azok iránt, akik meg akarnak sérteni minket.

*

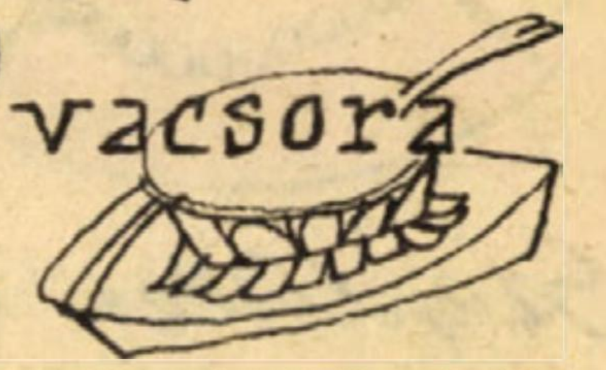
Azért takarítunk meg pénzt, hogy elkölthessük.

*

Az a legbonyolultabb, ami végtelenül egyszerű.

F. L.

a vacsora

Szereplők: A színésznő (Borgia Lukrétia) és a színész (egy vendég).

Szín: egy prózai színház színpada, ahol a Borgia Lukrétia zárójelenetét játsszák.

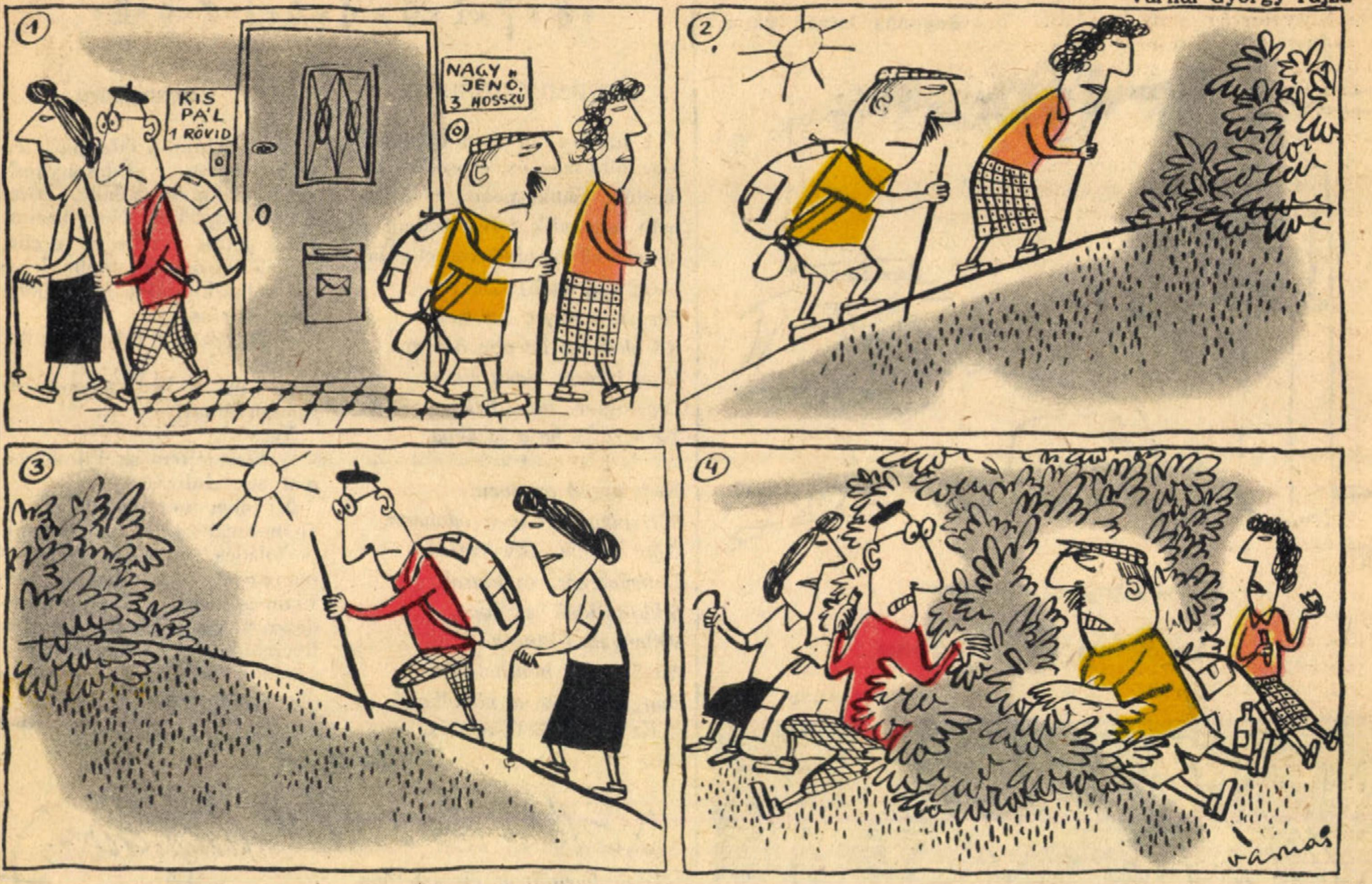
Színésznő: És ím most én megmondom tinéktek emberek, én azért hívtalak meg benneteket palotámba, hogy mindenkit, aki itt vacsorázik nálam, megmérgezzek. Vegyétek tudomásul, hogy gyorsan ölő mérget etettem meg veletek!

A színész (részegen, dadogva odamegy a címszerepet játszó színésznőhöz): Ide se jöjövök többé vacsorázni!

(p.)

Balszerencsés társbérlők

Várnai György rajza

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A humor könyvéből

ASCHER OSZKÁR, a kitűnő szavalóművész, egy estélyen Karinthy-verseket szavalt. Az estélyen jelen volt a szerző is, aki az előadás után odament az egyik hölgycsoporthoz és így mutatkozott be:

— Karinthy vagyok, az Ascher szövegírója.

*

MERCEDES CAPSIR, a híres külföldi operaénekesnő budapesti fellépése nem aratott nagy sikert.

— Tudjátok, miért hívják Mercedesnek? — kérdezte az Opera egyik tagja.

— Miért?

— Mer cé helyett deszt énekel.

*

HUSZÁR PUFI, a kövérségéről is híres komikus, útlevele számára új fényképet csináltatott. A fényképész beállította a gépet és aztán rászólt a színészre:

— Most hármat számolok, de ne tessék mosolyogni, mert az már nem megy rá az útlevélképre!...

*

WILHELM BUSCH, a kiváló német humorista és rajzoló, szűkszavú ember volt. Egyszer díszvacsorát rendeztek tiszteletére, amelyen udvariasságból részt kellett vennie. Egymást követték a beszédek, csak éppen az ünnepelt nem szólt egy szót sem. Többen kérték, hogy a beszédek elhangzása után végre szóljon ő is egy szót. Busch megadóan bólintott, koccintott a mellette ülő főpolgármesterrel. Minden szem ajkán csüngött. De ő ülve maradt, zavartan mosolygott és így szólt a nagy csendben:

— Főúr, még egy pohár világosat!

*

KABOS GYULA, a híres komikus, egy napon remegve mondotta a barátainak:

— Rémeset álmodtam ma éjjel. Azt álmodtam, hogy norvég vagyok...

— És ez olyan rémes?

— Hogyne volna rémes, hiszen egy szót sem tudok norvégül... — felelte Kabos.

HOGYAN KELL BÁNNI A NŐKKEL?

A „Daily Mirror" című angol lapban fiatal lányok és fiúk egyaránt panaszkodnak egymásra a másik félnek a tánchelyiségben tanúsított magatartása miatt. A lányok kifogásolják, hogy a fiúk nem kérik fel őket udvariasan, csak odaintenek és már menni kell.

Egy D. H. Ford nevű fiatalember szont így panaszkodott:

— Nem érdemes udvariasnak l[illegible] Ha azt mondom a lányoknak, „óhajt táncolni, kérem?", kinev[illegible] Amióta én is azt mondom a fell[illegible] lánynak, hogy „gyere kukac ris[illegible] azóta nagy sikerem van...

Ember-történet

Kutyaország embernemlátta, hegykoszorúzta völgyben terül el. Nem nagy, de boldog ország. A gondos ősök tíz-húsz méteres átmérőjű fákkal ültették be igen sűrűn az egész országot. Minden fa tövében nagymennyiségű ízes csont volt elásva. Házak nem voltak, csak ötletesen kiképzett házsarkok, amelyekből szinte lépésenként akadt egy-kettő. Mindenfelé barátságos úttalan utak, zöldellő dús cserjék, bozótok. Az állampolgárok levegős, kényelmes faházakban, finom szalmán aludtak. Az ország lakóinak vezetéknevük nem volt. Fifinek, Pimpinek, Hektornak, Pajtásnak, Bundásnak, Mackónak stb. nevezték egymást.

Emberek a század elején kerültek Kutyaországba. A kutyák csak annyit tudtak róluk, hogy valahol a föld másik felén, nagyon primitív módon kényelmetlen, zsúfolt kőházakban éltek, rideg aszfaltos, fával alig szegélyezett utakon jártak, és szegények a csontrágást szinte nem is ismerték. Ekkor került egy Berci nevű kutyához a még kölyök Reiner Alfonz. A kis Reiner helyes ember volt, bár eleinte sokat vadóckodott, csak tojásos galuskát evett, azt is salátával, vagy idei zöldborsót vagdalt bélszínnel, esetleg bablevest...

De ahogy nőtt, érezve maga körül a szeretetet, szinte hozzáidomult a kutyaélethez. Berci özvegy kutya volt, magányosan élt, hűséges társa nagyon a szívéhez nőtt.

Nyugalmuk azonban nem tartott sokáig. A közelben néhány fehér agár megjegyzéseket tett, hogy rettenetes ez az emberszag, mit képzel ez a Berci! Egy dr. Szuszy nevű pincsi pedig azt terjesztette, sőt levelet is írt a Központi Csontlevéltárba — Berci főnökének —, hogy a környéken a kutya-gyerekek félnek Reinertől, hiszen olyan nagy és félelmetes bajusza van. Berci magyarázta, hogy dr. Szuszyban nincs semmi kutyaérzés, ő maga az, aki utálja a kutya-gyerekeket és a kis Reinerre fogja, pedig az ember igenis szereti az állatokat és a kutyakölykök is szeretik őt, gyakran játszanak együtt.

Másnap Fifi, a bozót-felülvigyázó kereste fel Bercit. Figyelmeztette, hogy emberek nem futkoshatnak a bozótban, a csontok és a házsarkok közelében, csak messze-messze a tengerpart mellett, a részükre készített ápolt parkokban és aszfaltos utakon lehet szabadon engedni őket. Berci panaszkodott, hogy a hivatal egész nap leköti, azután reumás a lába, s nem képes mindennap levinni Reinerkét a tengerpartra.

— Ugyan kérem, intelligens kutya létére, mit ragaszkodik egy emberhez! — legvintett Fifi indulatosan. Reiner Alfonz mintha csak tudta volna, hogy róla van szó, félénken berci mögé húzódott.

Bercit elöntötte a keserűség. „Van ember, akit többre becsülök, mint nem egy kutyát." — fakadt ki. Fifi csak hümmögött és furcsán morgott. „Na jó, erre majd visszatérünk" — szólt sokat sejte-[illegible]en és elgondolkozva kapart ki magának [illegible]hány csontot a földből.

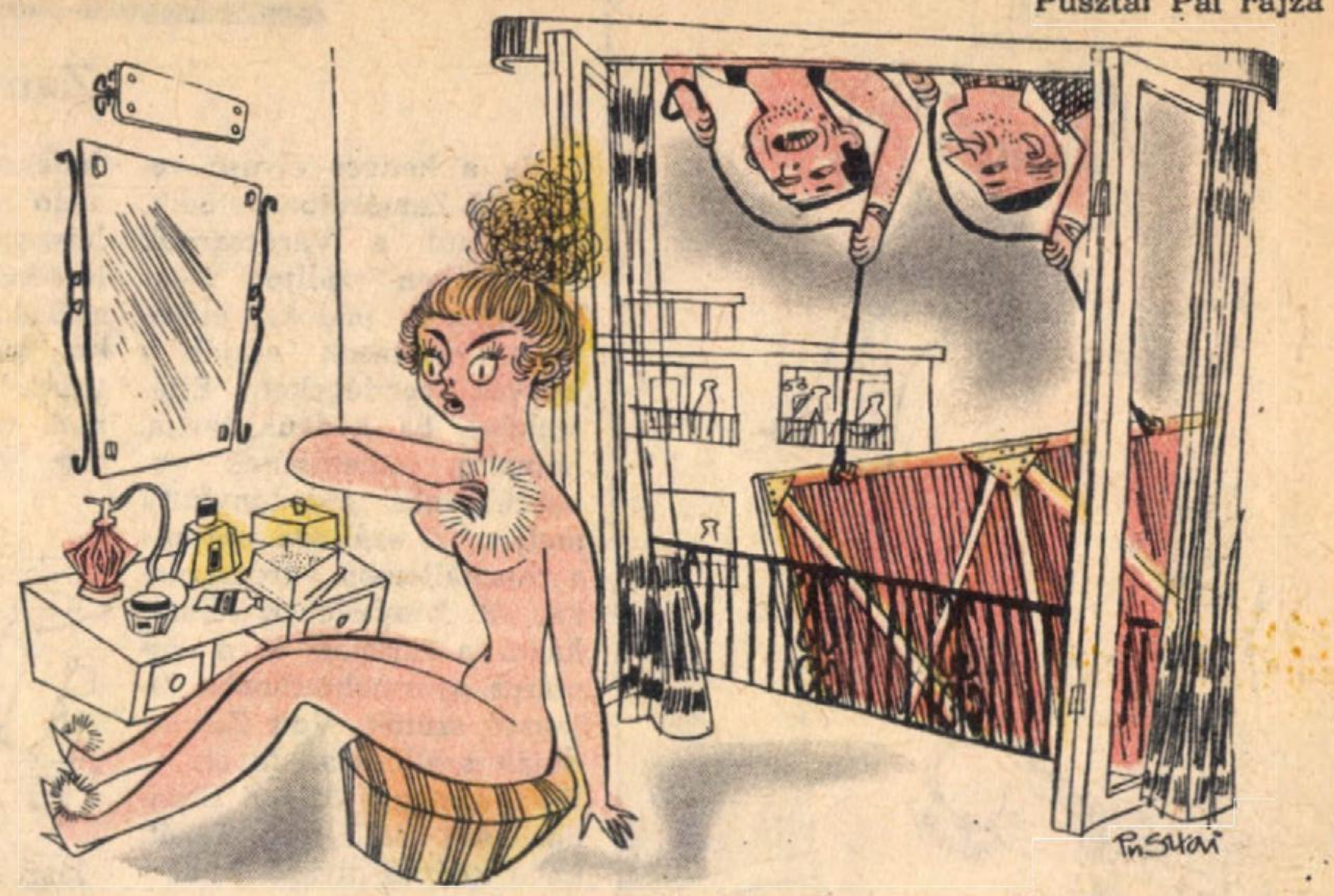
[illegible]erci nem akart megválni a kis Rei-[illegible]ől, ezért elhatározta, hogy elmegy [illegible] Emberországba. Sok csontot össze-[illegible]ak és egy hajnalon vonatra ültek [illegible]ztak az emberek közé.

[illegible] azóta is vidáman élnek, ha meg [illegible]ak.

Ordas Nándor

Ünnep után

Pusztai Pál rajza

Tessék vigyázni! Visszük az ablak elől a dekorációt!

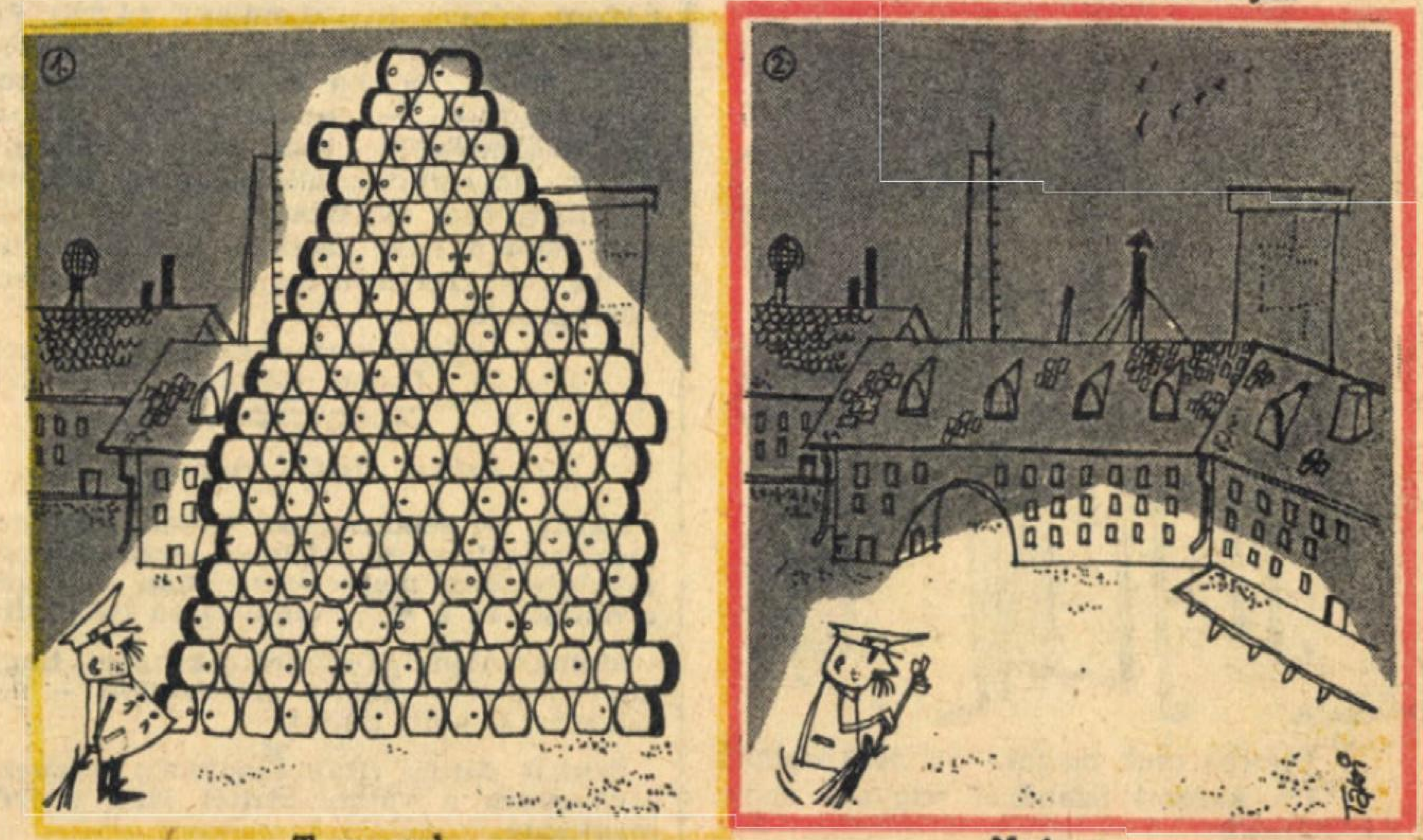
Pesti homokozó

Toncz Tibor rajza

A sörgyár udvara

Takács Zoltán rajza

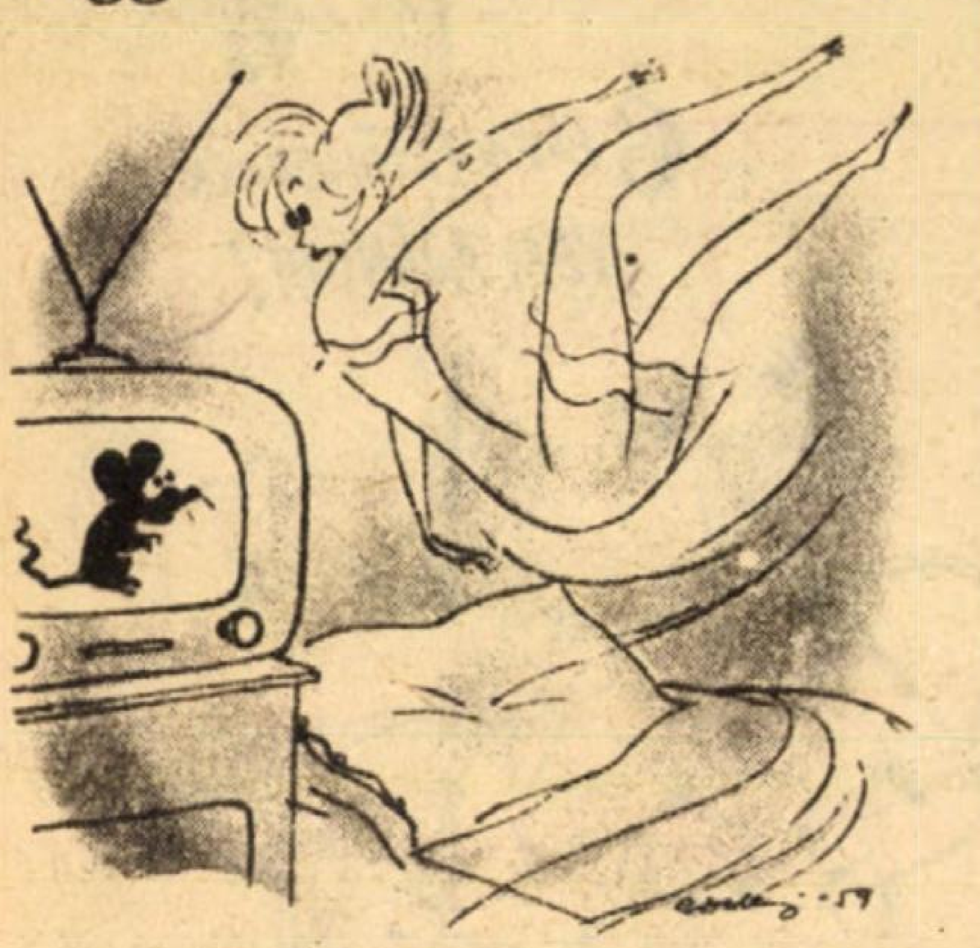

Tavasszal — Nyáron

Modern díszkút

Reggeli torna a televízióban

– Frissen ugorjunk ki az ágyból!

Szó szerint vette

– Mintha csak magára öntötték volna!
– De kérem! Szabónál vagyok, vagy öntödében?

Le a bürokráciával!

Zamárdi jegyzetek

Ha a kedves olvasó véletlenül Zamárdiba vetődik, feltétlenül a Várócsarnok szállodában szálljon meg. Kényelmes padok, előzékeny vasutasok várják a kedves vendégeket. Éjjelenként, ha kedvük tartja, hajnalig mulathatnak vonatdübörgés, mozdonyfütty mellett. A szálloda ugyanis a vasútállomás várócsarnoka, itt kénytelenek éjszakázni a turisták és a zamárdi gyermekotthonba látogató szülők. Volt Zamárdinak szállodája, de ott az Északsomogyi Állami Erdőgazdaság szállt meg. Tehát, ha a kedves olvasó Zamárdiban, a magyar tenger partján akarja tölteni a hét végét, kérje azonnali áthelyezését az Északsomogyi Állami Erdőgazdasághoz.

Sajnos, nemcsak szállást nem lehet kapni Zamárdiban, de ebédet sem, mert nincs étterem, viszont kapható príma, frissen készült halászcsárda-tervdokumentáció a tanácsházán, potom húszezerért. A tanács halászcsárdát akart építtetni a Balaton partján, a terveket kidolgoztatta és megvette, aztán az illetékesek nem engedélyezték az építést. Most nyakukon a ha-

lászcsárda-tervdokumentáció és nem tudnak mihez kezdeni vele. Fűnek-fának kínálgatják. Nekem is ajánlották, de éppen nem volt nálam húszezer forint. Ha a kedves olvasók közül valaki meg akarja lepni a feleségét valami kis ajándékkal, annak azt ajánlom, hogy ne sajnálja a pénzt, vegye meg a halászcsárda-tervdokumentációt. Örülni fog neki az asszonyka!

A Balaton partján fekvő Zamárdiban nincs szálloda, nincs étterem, sőt mi több: Balaton sincs. Úgy, ahogy mondom. A Balaton partját lefoglalták, elkerítették az üzemi üdülők és a turisták részére; alig maradt szabad partszakasz, az is megközelíthetetlen. Az a csökönyös turista, aki meg akar fürödni a Balatonban, jó sokáig gyalogolhat, míg végre megtalálja a vizet. A strandhoz vezető út valóságos labirintus, egyedül nem is tanácsos útnak indulni. A bennszülött zamárdiak sem mindig lelik meg a Balatont.

Ezek után bízvást feltehetjük a kérdést: mi van Zamárdiban?

Jó levegő.

De az van bőven, szerencsére.

(m. gy.)

Egy „bölcs" tanács . . .

Vállalatunk három tejfölözőgéppel fölözi a tejet, illetve csak fölözné, ha az elkopott alkatrészeket pótolni tudnánk.

A múlt év harmadik negyedében kértük a MESZÖV Alkatrész Száll. Vállalatot, hogy sürgősen küldjön részünkre egy TS 25-ös középső és egy TS 26-os alsó tányért. A MESZÖV röviden értesített bennünket, hogy nem tudják a megrendelt alkatrészt elküldeni, mert a Zuglói Gépgyár csak 1959 első negyedében szállítja le azokat. Mivel nálunk a fenti alkatrészek hiánya miatt rengeteg tejzsír megy át a másodtejbe, közvetlenül a Zuglói Gépgyárhoz fordultunk a „tányérok" sürgős pótlása érdekében. A tányérok helyett azonban csak tanácsot kaptunk: vásároljunk új tejfölöző gépeket és azok leszállítása után küldjük be a gyárba a javításra szoruló régi gépeket. Ők azután azt félév alatt ki fogják javítani. Ez kedves dolog, de egy kicsit drága! Mert hiszen a mi alkatrész-igényünk körülbelül 200 forint, a Zuglói Gépgyár pedig azt ajánlja, hogy három gépért (darabonként 14 000 Ft) 42 000 forintot dobjunk ki az ablakon. Igaz ugyan — ha a „bölcs" tanácsot megfogadjuk —, nekünk félév múlva hat fölözőgépünk lesz, de mi történik akkor, ha minden alkatrész-igénylésnél egy új fölözőt akasztanak a nyakunkba? Szállítson a gyár tartalék alkatrészeket és ne kényszerítsen bennünket ilyen bűnös pazarlásra!

Pápai Sertéstenyésztő és Hizl.
Rutnai Károly müsz. vez.

Ludas Matyi postája

Április 8-i számunkban írtunk a Diadal mozi csigalassúsággal folyó tatarozásáról. A közlemény megjelenése után gyorsult a munka és a mozi május 1-én megnyílt.

Molnár Árpád (Debrecen) köszöni, hogy adóügyében — amely elintéződött — segítséget kapott tőlünk.

Szuhai János (Hajdúhadháza) közbenjárásunkra a vámhivataltól járó pénzét megkapta.

Fény és árny

A Verseny Áruház nagy, kiugró és mozgó neonreklámja körülbelül két hónapja hívja fel magára rikító fényeivel a Rákóczi úti járókelők figyelmét. A járókelők csak a fényt látják, nekünk, a Rákóczi út 12. sz. ház lakóinak jut a fény árnyékos oldala.

Az érvényes rendszabályok teljes felrúgásával ugyanis úgy szerelték fel a berendezést, hogy az lehetetlenné teszi a lakásokban a rádióhallgatást. S bár ennek kiküszöbölését a Posta zavarelhárító csoportja elrendelte, s az áruház igazgatója szentül megígérte, a mai napig semmilyen gyakorlati lépés nem történt ez ügyben. S csak örülhet minden lakó, hogy még eddig nem vásárolt televíziós készüléket, s így megtakarított párezer forintos fölösleges pénzkidobást.

Hajdú Ferenc
VII., Rákóczi út 12.

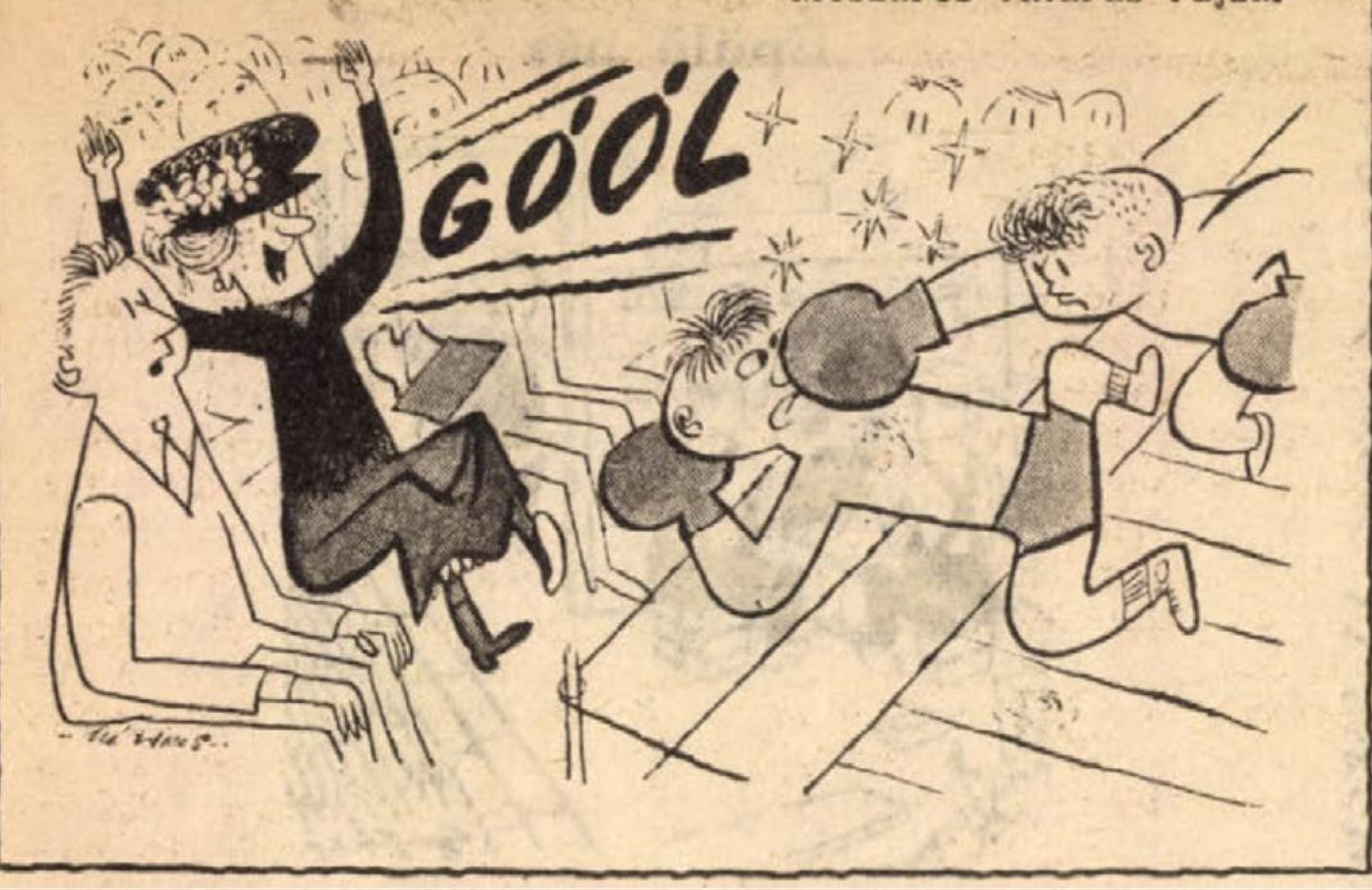
KARTALI PANASZ

Legutoljára 1948-ban javították meg a községünkön keresztülvezető makadámutat. Tizenegy év alatt az út teljesen tönkrement, ezért már évek óta kérjük, hogy javítsák meg az utat, — eredménytelenül. Végre nemrégiben hozzáfogtak az út javításához, de néhány heti hevenyészett munka után az építők kijelentették, hogy már készen vannak és igazgatóságuk utasítására tovább nem dolgozhatnak. A látszatjavítás miatt panaszt emeltünk, mire hivatalosan közölték velünk, hogy népgazdasági okokbó komoly javítást nem végezhetnek. Hiá hivatkoztunk arra, hogy az úttest száraz időben tíz centiméter vastags por van és esős időben nagy a sár, munkát nem folytatták. Igy maradt den a régiben és ha egy autó vég bog Kartalon, akkor a porfelhő te eltakarja a házakat. Legalább portalanítsák az utat. De sürgős

Sőregi
VB-elnö

Kissé tájékozatlan

Mészáros András rajzai

Jubileum

Hegedűs István rajza

Hétköznapi történet

Sürgősen beszélnem kellett a Legfőbb Főnökkel; gyorsan megtanultam célbalőni támasztékkal és támaszték nélkül, leckéket vettem szabadkézi repülésből, beiratkoztam tizenkét tanfolyamra, s miután belekóstoltam a gondolatolvasásba, valamint a fehér-, fekete- és szürkemágiába, úgy éreztem, hogy van esélyem. Ekkor már tudtam hasbeszélni és fültövön járni, át .rtam magam préselni egy középnagyságú kulcslyukon — bátran nekivágtam hát.

— Hová? — kérdezte a portás zordonan, amint fütyörészve el akartam sietni mellette.

— Csőrepedés a másodikon — mondtam közönyösen és a vállamon lógó szerszámláda felé böktem.

A kapus gúnyosan elmosolyodott s közölte velem, hogy szellemesebb ürügyet is találhatnék ki. Aznap én voltam a tizenhetedik álvízvezetékszerelő és bádogos.

Nem volt mit tennem, elcsábítottam a lányát, hozzámadták, s mivel fiú született, a boldog cerberus felengedett.

Négyesével rohantam fel a lépcsőn, s rendőralezredesnek álcázva magam, léptem be az Első Titkárnőhöz.

— Államrendőrség! Vezessen be a Legfőbb Főnökhöz azonnal!

— Újabbat nem tud? — kérdezte az Első Titkárnő unottan, s zavartalanul folytatta a semmittevést.

A farzsebemhez kaptam, de úgy látszik ezt a figurát is ismerte, mert már ott volt kezében a revolver. Több ízben golyót cseréltünk, majd kézigránátot vettem elő, amire ő tankelhárítóval riposztozott. Sikerült megkötöznöm a telefonvezetékkel, villámgyorsan kimaszkíroztam magam, s mint Jean Marais kopogtattam be a Második Titkárnőhöz. Kicsit meglepődött.

— A Legfőbb Főnökhöz, mi?

— Ugyan — turbékoltam. — Kit érdekel a Legfőbb Főnök, mikor magácskát láthatja. Kegyedhez jöttem — búgtam egyre szenvedélyesebben s hozzáfogtam az Úrnő Lábainál Térdeplő Lovag alakításához, de leintett:

— Nyissa ki azt a szekrényt — mondta fásultan.

Levelekkel és hervadt virágcsokrokkal volt tele. Hogy mást ne mondjak, Gérard Philipe aláírásával és fényképével kettőszázhuszonnyolc forró vallomás volt érkezési sorrendbe szedve. Vadul a titkárnő elé léptem.

— Tudom — előzött meg. — Ha nem eresztem be a Legfőbb Főnökhöz, a szemem láttára végez magával... A legfelső fiókban talál mérget, alatta lőfegyverek nagy választékban... esetleg az ablakon...

Pisztolyomra gondoltam, de leintett:

— Tudom. Le akar lőni. Csakhogy én géptitkárnő vagyok.

Ezzel könnyedén lesrófolta golyóálló műanyagfejét és elmagyarázta szerkezetét.

— Egész ügyes — mondtam cselből —, de ezzel a vacak teleppel önnek örökké működnie kell, s így hamar el fog kopni...

Beugrott. Gépnői hiúsága nem engedte, hogy ócsároljam, s felháborodottan megmutatta a kikapcsológombját.

Abban a pillanatban odakaptam és megszakítottam áramkörét. Már csak egy hétfejű sárkány volt hátra, a Harmadik Titkárnő. Remek ötletem támadt: pillanatok alatt a Legfőbb Főnöknek álcáztam magam, s ingujjra vetkőzve, kedélyesen beléptem.

— Már felébredtünk, cica? — mondtam és atyailag megveregettem a pofikáját. — Előbb, mikor kimentem, olyan édesen aludt, mint a tej... No, nem történt semmi!

Azzal, otthonosan beléptem a szobámba.

Üres volt!

Hörögve rohantam vissza a Harmadik Titkárnőhöz.

— Hol van a... izé... hol vagyok?!..

Mosolyogva végignézett.

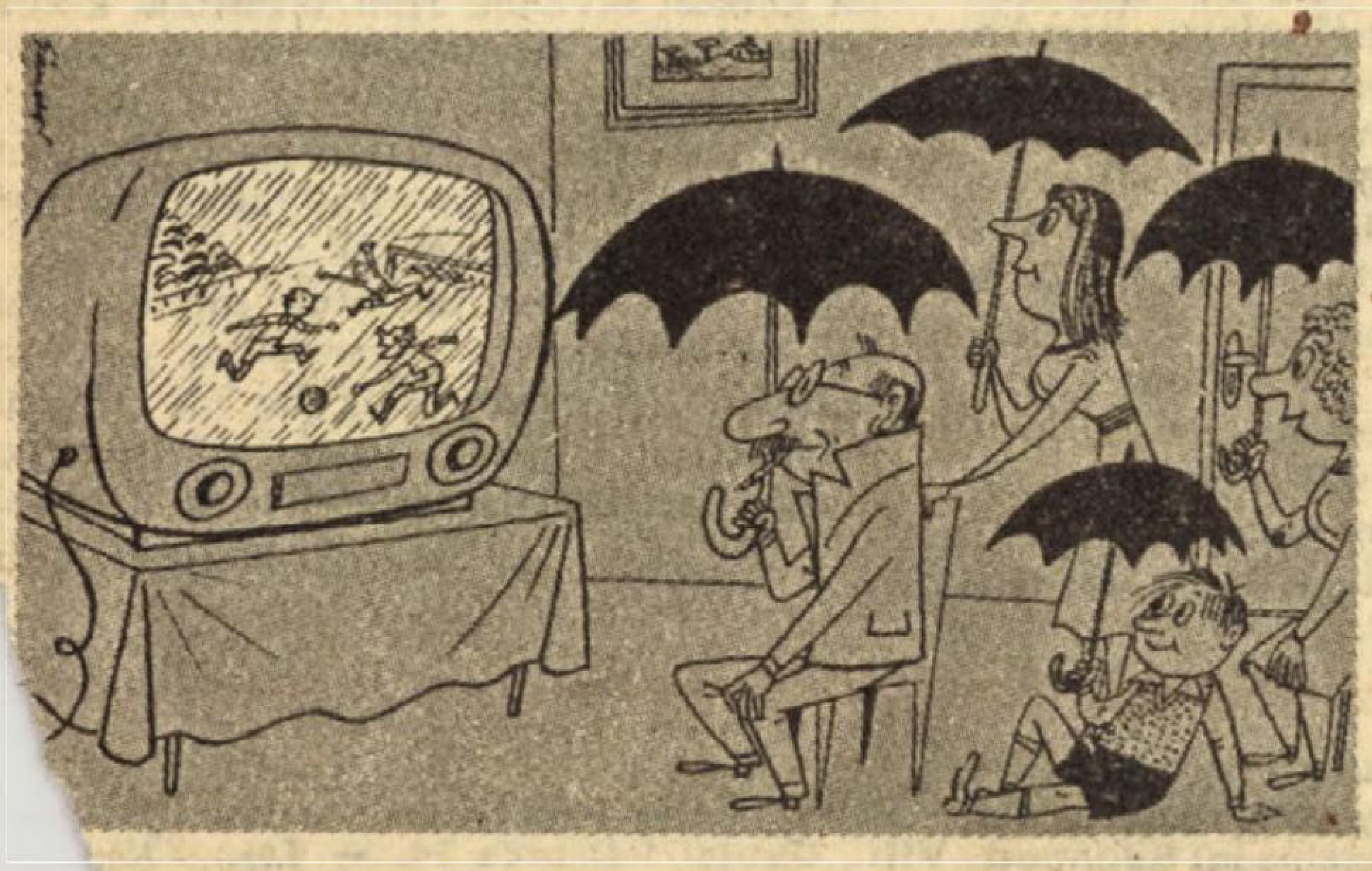
— Csacsikám, hát csak nem képzeli, hogy itt dolgozik a Legfőbb Főnök?! Olyan felelősségteljes munkát, mint amit ő végez, egy ilyen átjáróházban...?

Azzal anyailag visszaveregette a pofikámat és elbocsátott.

Hegyi György

Szolidáris televíziónézők...

Sándor Károly rajza

...amikor esős időben közvetítenek meccset.

A plakátragasztó legújabb ötlete

Sándor Károly rajzai

Hanzelka és Zikmund Budapesten

Sándor Károly rajza

Erre az akadályra nem számítottunk!...

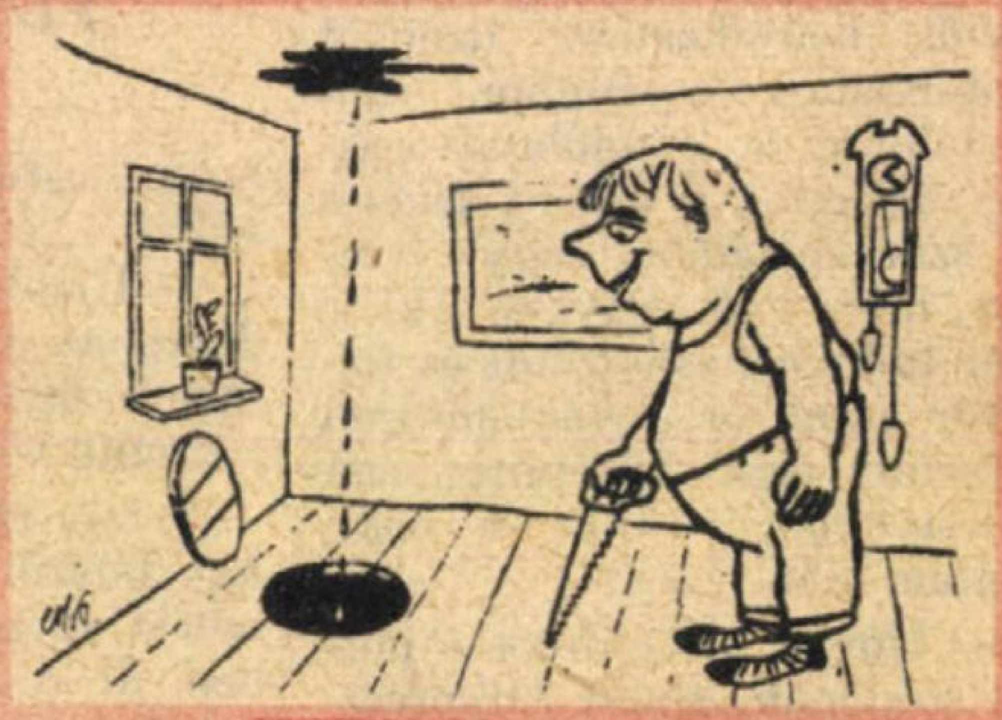
KÜLFÖLDI HUMOR

Épülő ház

– És ez lesz a kártyaszoba...

A tető

Ha én volnék a Pokol vezérigazgatója, ezzel az újítással föltétlenül fölfrissíteném az egyébként igazán jól működő üzem kissé már elavult módszereit. Előnye, hogy könnyen kivitelezhető és olcsó. Nem kell hozzá egyéb, csak egy nátha. Ez pedig a Pokol meglevő fölszerelésével is előállítható. Használati utasítása is rövid — egy gyakorlatlan, kellően még be nem tanított ördögfióka is könnyűszerrel elsajátíthatja, ha egy csöpp érzéke van a mesterséghez. Ennyi: az elkárhozásra szánt lelket náthásan be kell ültetni valamely nyilvános helyre, színházba vagy eszpresszóba, de — és ez az újítás — zsebkendőt nem szabad a lélek zsebébe tenni. Ugye, milyen egyszerű? És állítom, hogy hatásosabb, mint a szurokbafőzés vagy a lassú tűzön pirítás. Ezenkívül jelentős tüzelőmegtakarítással jár.

Tapasztalatból beszélek, a módszert önmagamon kísérleteztem ki. Ültem náthásan egy népes kávéház közepén és nem volt zsebkendőm.

Elkárhozandó lelkemben a következő főfolyamatok zajlottak le — a mellékesekről csak hosszadalmas lélekbonctani jegyzőkönyvben lehetne beszélni. De untig elég ennyi is.

Először is egy idő múltán azt éreztem, mindenki engem néz és összevigyorogva rólam beszélnek. Ez nem kellemes. De ez még csak a Pokol tornáca.

Aztán elkezdtem félni egy tüsszentéstől. Ez már több, mint kellemetlen. Ez már rettegés és pánik, ami köztudomás szerint a lélek komoly megpróbáltatása. *„Tüsszents zsebkendőbe!”* — szól a felhívás a villamosokon. Könnyű ilyesmiket firkálni és elméleteket gyártani, mikor az eleven élet egészen mást mutat.

Kisvártatva jött a magányosság szinte elviselhetetlen lelki gyötrelme, irigykedéssel párosulva. Ültek körülöttem más náthásak is, de ezek az influenza szerencselovagjai voltak. Hőemelkedésük volt, esetleg kezdődő mellhártyalobjuk, boldog, örömteli homloküreggyulladásuk és zsebkendőjük. Zsebkendőjük! — mit számít a többi! Csak én, én voltam kisemmizett, csak én maradtam árván, kirekesztve a náthásak üdvösségéből: az orrfúvás hetedik mennyországából.

Majd elérkezett a kínok kínja. Máig is csak szipákolva tudok róla beszélni. Az igazságtalanság, amitől az ember a leginkább szenved. Tőlem a negyedik asztalnál egy férfi elővette a frissen vasalt zsebkendőjét. És szemüveget törölt vele! Semmi mást: szemüveget. Hogy egy ilyennek mért ad a sors zsebkendőt!? Egy ilyennek, aki egyetlen tüsszentéssel sem érdemelte meg, hogy ekkora kiváltság: egy tiszta zsebkendő jusson osztályrészéül! Hát hol itt az igazság? Mert azt a nyomorult szemüveget meg lehetett volna törölni abrosz sarkával, szalvétával, kesztyűvel, ingelejével, kabátujjal, függönnyel, még kifordított zseb bélésével is, akármivel, attól annak a vacak üvegnek még nem lett volna semmi baja.

E rövid ismertetésből is kiderül, hogy beláthatatlanok a zsebkendő nélküli nátha kínzási távlatai. Kiaknázásukat a közismert sátáni leleményre bízom, elvégre egyelőre nem én vezetem az üzemet, csináljon valamit a jelenlegi cégfőnök is, azért fizetik csengő aranyakkal s prémiumként emberfejekkel.

Újításomat nem bocsátom olcsón a Pokol rendelkezésére, hiszen olyan jó, hogy valószínűleg évezredekig fogják odalenn alkalmazni. Újítási javaslatomért nagyot kérek: egy tiszta zsebkendőt, de azonnal.

Mátrai-Betegh Béla

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő.
A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335–
— Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—85
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.